

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

- ♦ İşçi Sınıfının Kapitalizm Karşısında Tavrı
- ♦ Ortadoğu'da Şer Ekseni
- ♦ Kombatımızdı Öğretmenimiz Oldu
- ♦ 19 Aralık Katliamını Unutturmayacağız
- ♦ Sevda Yoldaş Yalnız Değildir
- ♦ Ölüm Orucu Sürüyor

İŞÇİ SINIFININ KAPİTALİZM KARŞISINDAKİ TAVRI NEGATİFTİR

Dünya işçi sınıfı hareketi için ben büyük tehlike, işçi sınıfının tarihi görevlerinden uzaklaşması, görevine ihanet etmesidir. O halde bu görevin ne olduğunun gösterilmesi gerekiyor.

Nedir işçi sınıfının tarihi görevi. Bu görev: Burjuvaziyi devirmek, kapitalizmi yıkmak ve proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirerek komünizme geçmek. Marksizm açısından son derece açık olan bu görev, işçi hareketi için her zaman bu kadar duru olmayabiliyor. Eğer bilimsel komünizm açısından anlaşılır, net olan bir şeyi işçi hareketi için de, aynı kavranırlılığa olsaydı, hiç şüphesiz dünya tarihi başka türlü olurdu. Proletarya amacına çoktan ulaşmış olacaktı. Proletarya, iki karşıt ideolojinin etkisi altında: Sosyalizmin ideolojik etkisi ve burjuva ideolojisi. Bu karşıt iki dünya görüşü, sosyalizm koşullarında da, aralarındaki ideolojik savaşımı sürdürürler. Hiç kimse, burjuva dünya görüşünün etkisi sürekli zayıflasa da kısa sürede etkisini yitireceğini söyleyemez. Burjuvazi; sayısız yolla işçi sınıfını etkiler. İşçi sınıfı hareketi de bu etkiye karşı tümenden korunaklı değildir. Bu nedenle, Marksizm-Leninizm açısından açık olan bir şey, işçi sınıfı hareketi için bazen bulanık görünebiliyor. Yine bu nedenle işçi sınıfı üzerindeki burjuva ideolojik etkilere karşı, Marksizm temelinde ideolojik mücadele süreklidir.

İşçi sınıfının tarihsel görevi (misyonu) hem bir bütündür, hem de birbirinden farklılıklar gösterir. İç içe geçen farklı görevler kendini işçi sınıfının devrim programında da yansıtır: Kapitalizme karşı olan görevler ve Sosyalizmi kurmak için olanlar. Ama çoğu işçi partisi, bilimsel komünizmden aldığı kavramları, çözümlemeleri, sentezleri tam ne anlama geldiğini bilmeden kullanıyor. Çoğu kez bu görüşler kavranılmadan kopya ediliyor. Bu, özellikle, işçi sınıfının kapitalizme karşı görevleri sözkonusu olduğunda kendini daha belirgin olarak belli ediyor. İşçi sınıfı kapitalizme karşı görevini yerine getirdiği ölçüde, sosyalizme geçecektir. Kapitalizme karşı proleter devrimci görevleri açık ve tam olarak kavranmalı.

İşçi sınıfının kapitalizm karşısında burjuva egemenliği ve burjuva toplum karşısındaki tavrı negatiftir. İktidara geldikten, yani kendisini egemen sınıf olarak örgütlendikten sonra, toplum karşısında tavrı ise pozitifdir. Çünkü burada artık söz konusu olan yeni bir toplumun örgütlenmesidir.

İşçi sınıfının görevi, üretim araçlarının özel mülkiyetini, toplumsal mülkiyete dönüştürmektir. Bu dönüştürme işi, eski toplumu yıkmakla başlar. Burjuva toplum yıkılmadan, burjuva diktatörlüğü devrilmeyen yeni topluma geçilemeyeceği açıktır. İşçi sınıfının buradaki görevi yıkıcı-devrimcidir. Eski topluma karşı

yürütülen bu yıkıcı görev, sosyalizm altında, başka koşullarda ve başka biçimlerde devam eder. Ancak, sosyalizmde işçi sınıfının esas görevi yeni toplumu kurmaya girişmektir. Sosyalizm sınırlarına kadar genel olarak yıkılacak olanlarla uğraşacağız. Komünist manifesto, kurulu düzenin zor yoluyla yıkılacağını ve bu yıkıcı-devrimci görevi tüm dünyaya ilan etti.

İşçiler yalnızca, burjuva toplumda kendi lehine olan, kendisini kurtuluşa yakınlaştıracak olan gelişmeler karşısında olumlu tavrı alır. Bu konudaki tavrını bile kapitalizmi yıkmak biçimindeki esas görevine bağlı olarak ele alır. Her gelişme karşısında somut tutum belirler. Ancak bazı sınırlı konular dışında, işçi sınıfının kapitalizm karşısında, burjuva toplum karşısındaki genel ve esas tutumu negatiftir, yıkıcıdır.

Proletaryanın kapitalizmi eleştirisi evrensel bir eleştiridir, ve emek-sermaye ilişkisinin olduğu her yerde geçerlidir. Eleştiri, kapitalist üretim biçimine, burjuva üretim ilişkilerine, kapitalizmin barındırdığı bağdaşmaz çelişki ve karşıtlıklara dayanır. Teorik ifadesini bilimsel komünizmde bulur.

Kapitalizmin proleter evrensel eleştirisi, pratik ifadesini, işçi sınıfının kapitalizme karşı yüzyıllarca süren açık ya da örtülü iç savaşlarında bulur. Sınıf savaşımının büyük bir bölümü, işçi sınıfının kendinden sınıf olduğu döneme denk düşer. Kapitalizm, sermayenin ilk doğuşuyla birlikte, kendini ortadan kaldıracak güçle eğerlenir. "Proletarya, burjuvazinin mezar kazıcılarıdır" İşçi sınıfının burjuva toplum karşısındaki negatif konumlanışını en iyi bu söz ifade eder. İşçi sınıfı, kendinde sınıf olduğu zaman bunu bir gerçek haline getirmese de, kapitalizmin gelişimi bu olanağı işçi sınıfının eline verilmiştir. İşçi sınıfının artık kendisi için sınıf olduğu dönemden bu yana, giriştiği tüm büyük eylemler, kapitalizmin çöküşünü derinleştiren eylemlerdir. Bu eylem bütün ülkelerin işçilerinin katıldığı enternasyonal bir karaktere sahiptir. Tüm ülkelerin yıkıcı ve devrimci güçleri kapitalizmi yıkmak için birleşir.

İşçi sınıfı hareketi, işçi sınıfının ver-

diği sınıf savaşımı temelini bağlanırsa adına uygun davranır ve amacına ulaşır. İşçi sınıfının tarihi misyonuna dayanmayan her politik ve sendikal hareket, burjuvazinin ideolojik etkisine girip, zamanla dağılmaktan kurtulamaz. Dünya işçi sınıfı hareketi bu tipten enkazlarla doludur. Parlamenter bir ifade olan “muhafelet” sözcüğü de, proletaryanın sınıf mücadelesi temelini dayanmasının bir ürünüdür. Proletarya ile ilişkiler içinde açıklanmazsa “muhafelet” sözcüğü ne anlam ifade eder ki. Ama uluslararası sosyal reformizm ve oportünizm, “muhafelet” anlayışına burjuva anlamlar yükler. Uzlaşmacı anlayışta “muhafelet” emekçi sınıfın, burjuva kurumlara ve son durumda burjuva düzene bağlanmasıdır, yedeklenmesidir. Sonuç olarak, proletaryanın kapitalizme karşı negatif görevlerine bağlanmayan bir “muhafelet” politikası, emekçi sınıfı, sınıf savaşımından uzaklaştırır, onu burjuvazinin diktasına sokar. Yapılan kimi eleştirilere karşın, temel çizgileriyle burjuva düzeni olumlarlar. Bu nokta artık her türden uzlaşmacı hareketin bitişidir.

Kapitalizmin ilk dönemlerinde, yokuşları karşısında büyük bir tepki gösteren küçük mülk sahiplerinin anti-kapitalizmini bir kenara bırakırsak, çünkü bunun modası geçmiştir, kapitalizme karşı mücadele ancak proletaryanın devrimci sınıfsal konumuna bağlanarak açıklanabilir. Proletaryanın mücadelesi, toplumsal üretimi bulunduğu yerden geriye değil, ileriye götürür. Proletaryanın sınıf savaşımı daha yüksek bir toplum biçimi olan komünizme götürür.

Marksist işçi partisi, proletarya diktatörlüğü yolunda kapitalizmi yıkma mücadelesinde işçileri birleştirir ve onları etkin bir güç durumuna getirir. Ancak proletaryanın devrimci sınıfsal konumuna bağlanırsa, adına uygun davranmış olur. Devrimci işçi sınıfı partilerinin tüm canlılığı, dinamizmi, propagandasının coşkusu ve yaşamı değiştirme gücü her proletaryanın tarihsel devrimci konumundan geliyor. Sosyalizme bağlandığı ölçüde, devrimci gerilla hareketlerinin tüm o etkileyici gücü, proletaryanın devrimci konumuna bağlanmaktan ileri geli-

yor. Yalnızca işçi sınıfına, onun devrimci konumuna bağlanan bir güç varlığını sürekli olarak koruyabilir.

Proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadele, işçi sınıfının iktidara geldiği yerlerde, bu çatışma, sosyalizm ve kapitalizm arasında bir savaşım olarak devam eder. Sosyalizm ile kapitalizm, iki karşıt toplumsal sistem olarak, yan yana yaşamak zorunda kaldıkları zaman, iki sistem arasında şiddetli bir savaş vardır. İki sistemden biri, diğerini ortadan kaldırmadığı sürece, yan-yanadır. Fakat mücadele birinin zaferiyle sonuçlanıncaya dek daima vardır. Yirminci yüzyılın büyük deneyimi, kapitalist devletler sisteminin sosyalist sistemi yıkmak için çok yönlü saldırıları, propagandası ve kampanyalarıyla doludur. Sosyalizm ile kapitalizm arasındaki mücadele tarihi bize öğretmiştir ki, iki karşıt toplumsal sistem daimi olarak birarada yaşayamaz: Ya biri ya öteki. Bu gerçekten hareketle, işçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımının, komünizmin zaferi dünya düzeyinde güvenceye alınana kadar sürekliliğini söyleyebiliriz.

İşçi sınıfının sınıf savaşımı öz olarak enternasyonal bir savaşım. Proletarya enternasyonalizmi, proletaryanın elinde, kendisinin kurtuluşunda bir savaşım aracıdır. Bu araç, ancak proletaryanın devrimci misyonuna dayanırsa, onu ifade ederse amacına ulaşabilir. İşçi sınıfının devrimci rolüne dayanmayan bir enternasyonalizm, bu nedenle iflas eder ve çöker. İşte ikinci Enternasyonal’in tarihte yaşanan durumu. Buradan da açıkça anlaşılıyor ki, işçi sınıfının devrimci konumuna dayanmak da yeterli değildir, bu devrimci konumun getirdiği devrimci görevleri daima sürdürmek gerekiyor. İşçi sınıfının dünya çapında yeniden büyük bir atağa kalktığı bir sırada, burjuvaziyle tutuşulan savaş, belirleyici bir savaştır; bu savaşın sonuna dek götürmek ve kazanmak ancak, işçi sınıfının devrimci konumuna dayanmakla mümkündür. Sosyal-reformizm ise, enternasyonalizmi proletaryanın devrimci konumuna dayandırmadan, hatta onu dışlayarak, belirsiz bir çabaya dönüştürüyor. Bu muğlaklık ve belirsizlik, burjuvaziyle ta-

min edici bir savaşıma girmiş olan dünya işçi sınıfına kesin olarak zarar veriyor. Bu durumda devrimci Marksizm-Leninizm’e ikinci bir görev düşüyor: Sosyal-reformizmin ve oportünizmin sınıf işbirlikçi politikasının özünü açığa çıkarmak ve proletaryanın tarihi rolünün altını bir kez daha çizmek.

Halk sınıfları içinde, yalnızca proletarya kapitalizme karşı eleştiriyi sonuna kadar götürebilir. Kapitalistler karşısındaki tüm öteki sınıflar eleştiriyi yarıyolda bırakırlar. Her sınıf eleştiriyi, sınıfsal doğasına göre yapar. Proletarya sınıfsal konumu gereği, eleştiriyi sonuna dek götürme yeteneğine sahiptir.

İşçi sınıfı kapitalizme karşı çok yönlü mücadelesinin sonuna kadar götürebilirse, kurtulabilir, zafere ulaşabilir. Çünkü kapitalizm halen varolduğu, burjuva toplumun varlığını sürdürdüğü bir yerde, proletarya kurtulmuş sayılmaz. Bu nedenle, proletarya burjuva topluma karşı verdiği mücadeleyi sonuna kadar götürmek, tamamlamak zorunda.

Bugüne kadar pek çok düşünür, yazar, sanatçı, ekonomist burjuva toplumun çeşitli yönlerden eleştirisini yaptı. Ancak, ya toplumsal kaygılarla, ya görüşlerini dile getirdikleri sınıfın konumu gereği, eleştirilerini derinleştiremediler. Tam herşeyi açıklayacakları, gün ışığına çıkaracakları bir anda ve yerde, bu noktadan daha ileriye gitmediler. Burada sınıfsal konumlarına teslim oldular. İçlerinde içten hareket edenler de vardı. Bunların, yeni toplumun tüm olguları kendisini belli etmesine rağmen bunu görememeleri; yeteneklerine bağlanabilir. Evet, tüm çabaya rağmen bu yeteneği ortaya koyamayanlarda oldu. Ancak, onların asıl engel, burjuva; küçük-burjuva konumlarıydı. Yalnızca proletaryanın devrimci konumuna dayanan proleter ve bilimsel komünizm eleştiriyi sonuna kadar götürdü. Sosyalist sanatçıların, edebiyatçıların burjuva topluma yöneltiltikleri güçlü eleştiri de yine bu temelde açıklanabilir.

Yalnızca proletarya insanlığı kurtarabilir.

C. DAĞLI

BARZANİLEŞTİREMEDİKLERİMİZDEN MİSİNİZ?

Emperyalizm ve işbirlikçi tekelciliğin, geçen seneden bu yana, “en azı”na razı olacak ve Kürt halkını da bu “en az”a razı etmeyi becerebilecek bir “cesur” işbirlikçi aradığımızı biliyoruz. Sermaye ne yaptıysa, çabası boşa gitti. Ve bu arada geçen zamanda, ne tarih yerinde saydı, ne de toplumlar. Sermayenin hayal kırıklığına, Şemdinli olaylarıyla başlayan bir panik havası da eklendi. Irak’taki Kürt federasyonunun onaylanmasını, dahası, Bölge başkanı olarak Barzani’nin Washington-Londra ve Berlin’de kırmızı halılar üzerinde karşılanmasını, büyük bir kaygıya, ama yine de paniğe kapılmadan izlemiştiler. “Kaderimse çekerim” diyerek, Irak’ın kukla devletini ve, el mecbur, Kürdistan federasyon oluşumunu da tanımak zorunluluğunu sineye çektiler. Türkmenler aracılığıyla Irak’taki “çıkarları” korumak politikası iflas edince, Dişşilerinin yeni değerlendirmesi geldi: “Irak’ta çıkarlarımızı en iyi Kürtler korur”

Denize düşen yılana sarılır, derler. Söz konusu olan burjuva sınıfın çıkarlarıysa, burjuvazi komodör ejderiyle bile yatağa girer. Tabii, bu çıkarları Güney’in Kürt halkı değil, Kürt burjuvaları koruyacaktı. Barzani, Kürt halkının özgürlüğü için mücadele veren bir figür olmaktan çıkıp; baraj ve yol ihaleleri açan, petrol kuyularından ulufe dağıtan bir burjuva karakteriyle karşılarına çıktığında, Türk egemen sınıfları aynı sınıf kanı taşıdıklarını kolayca kavrayıverdi. Yine de, bu “sınıf kucaklaşması”nın Kuzey Kürdistan’a etkisinin ne olacağını kimse kestiremiyordu. En üst düzey yöneticilerin, her defasında “büyük resmi göremiyoruz” demesinin arkasında yatan, işte bu belirsizliklikti.

Kürdistan dört parçaya bölünmüştür. Türkiye, İran, Irak ve Suriye arasında, bugüne kadar Kürt halkının inkarı ve asimilasyonu üzerinde tam bir mutabakat vardı. Bu dört parçalı ülkenin ilhakı, böylesi bir dörtlü anlaşma olmadan yürümezdi. Eğer bu dört ülkeden birinde Kürt halkının ulusal ve demokratik hakları tanınmış olsa, diğer parçalarda il-

hakçılığı sürdürmek mümkün olamazdı. ABD’nin Irak’ı işgali, Kürtleri bir sıçrama tahtası olarak kullanınca, bu dört ayağın biri kırılmış oldu.

Zücaciye Dükkanında Bir Fil

ABD, neden Kürtler üzerinde kurdu planlarını? Kimileri, ABD’nin bu planını, 1 Mart tezkeresinin reddine karşı bir ceza olarak adlandırıyor. Bunlar, en çok da ABD’yi üzmüş olmaktan utanç duyan tekellerin sözcüleridir. Kimileriye, ABD’nin ulus-devletleri parçalayıp neoliberal bir imparatorluk peşinde olduğunu söyledi. Bu söylemin sahipleri de, genelde “kızıl elmacılar” diye isimlendirilen, egemen konumları sarsılmış sermayenin sözcüleridirler. Aynı konuda bir başka düşünce, UKH’den geliyor. Onlara göre ABD, Ortadoğu’yu demokrasiyle değiştirmek istiyor, ama kendisi demokrat olmadığı için, her şeyi eline yüzüne bulaştırıyor vs. İşin aslı, bu konuda kafası en karışık olanlar bu sonunculardır.

Sırası gelmişken, pek az dile gelen bir gerçeği burada hatırlatalım: 1 Mart tezkeresi geçseydi bile, ABD Kuzey’den Irak’a kapsamlı bir hareket düşünmüyordu. Yalnızca bir hava indirme tugayı hazırlamıştı. Geri kalanı yine KDP-KYB milisleri halledecekti. ABD, baştan bu yana, işgalde Türkiye’yi değil, işbirlikçi Kürt siyasi hareketlerini kullanacaktı. 1 Mart tezkeresinin reddedilmesinin ardından, işte tam da bu konuda TC-ABD görüş ayrılığı ve pazarlıkları bulunuyordu.

ABD, Kürt Federe devletinin durumuna katkı sunarak, arı kovanına bilerek çomak sokmuş olabilir mi? Bilinen şu ki, ABD her zaman emperyal ve pragmatist düşünmeye alışkindir. Bağımlı ülkelerin politik çıkarları, kolayca emperyal çıkarlara feda edilir. Ortaya çıkan sonuç eğer ABD lehine yararlıysa, nasıl olsa işbirlikçilerine de yararlı olur. Böyle düşünür ve hareket eder ABD. “Güney Kürdistan Halkının ulusal duygularını okşamak benim yararına mı? Öyleyse ne ala! Kuzey Kürdistan’dakiler de beni

ilgilendirmiyor.”

ABD kolaylıkla “Kuzeydekiler benim sorumun değil” diyebilir, ama Türkiye’nin egemen sınıfları, başlarına neler gelebileceğini geçmiş tecrübelerden biliyorlar. Güney’de halk iki burjuva partinin denetimine alınmıştı. Ama Kuzey’de hareket bir halk hareketi düzeyine gelmişti. Yani, liderlerle işbirliği ve satın alma, onları çıkarlarına bağlama gibi ABD’nin pek iyi bildiği metotlar, Kuzey’de işe yaramazdı. Nihayet, geçen yıldan bu yana AB ve ABD emperyalizminin desteğiyle, işbirlikçi tekelcilik, Kürt halk hareketini demoralize etmek, örgütlü yapısını dağıtmak, amaçların sorgulanmasını sağlayıp kafaları karıştırmak hedefiyle harekete geçti.

Halk hareketinin gücünü kırmak için ortaya konan planın pek çok ayağı vardı. Planlı cinayetler, karşı tarafa yıkılan politik suikastler, tecrit ve tehditle moral gücü zayıflatmak; bezdirici bir baskının yanı sıra; Kürt tarafına, egemenler içinde sorunu çözmeye hazır güçler bulunduğu dair mesajlar vermek de var. Gündem gazetesi yazarları, özellikle AKP’den milletvekillerinin bu mesajları adeta rutin biçimde verdiği ne dair bir çok yazı kaleme aldılar.

Halk Hareketinin İç Çelişkileri

Güney’de egemen burjuva nitelikli partilerin emekçilerle yaşadığı çelişkiler açıkken: Kuzey’de ortaya çıkan halk hareketinin kendine özgü çelişkileri, bugüne dek geri planda durdu. Halk hareketi düzeyine ulaşmış bir mücadelenin içinde, çıkarları bütünüyle çelişen sınıflardan herhangi biri diğerine kesin bir üstünlük kuramaz. Bu çelişkili çıkarları birbiriyle uyumlulaştırmaksa, sınıflar üstü bir politik söylem inşa eden küçük-burjuva devrimciliğine düştü.

Hareketin toplumsal ve yığınsal temeli, yoksul köylülüğün ağırlığında olduğu sürece, çelişkili çıkarların üzerinde duran politik söylem, halkı biraraya getirmekte etkili oluyordu. Fakat, 90’lı yıllar boyunca köylerin zorla boşaltılması,

halk hareketinin bu temel yapısını büyük ölçüde erozyona uğrattı. Gündem yazarı Fırat Aydınkaya, 2 Aralık tarihli yazısında, bu değişimi özetliyor: Kent nüfusunun etkinlik kazanması, modern üretim araçlarıyla tanışması, kitap okuma oranının yükselmesi, festivaller, paneller, Kürt halkının görme açısını ve kavrayışını zenginleştiriyor. Bu yeni kavrayışla halk, sahip olduğu devrimci birikimi yeniden ele alıyor kuşkusuz. Yazar, bu temel değişimi, ulusal sorunda sınıfsal-leninist çözüme tarihe gömmek için bir gerekçe haline getirse de, şu itirafı yapmaktan kaçınmamış: “*Bir de bakıyoruz, sosyal sınırlar, kültürel sınırlar ve hatta duygusal sınırlar türemiş her yerde.*”

Yani, Kürt halk hareketinde, artık, çeşitlik çıkarları birbiri karşısında körelten küçük burjuva söyleminin birleştirici etkisi zayıflıyor. Ve hareket kendisini bir kez daha şu seçenekle karşı karşıya buluyor: Ya proletaryaya yaslanacaksınız, ya da burjuvaziye.

UKH, 99 yılında, stratejik bir manevrayla, burjuvaziye dayanmaya girişti. Halkın artık daha keskin gözlemediği sosyal, kültürel ve duygusal sınırları hesaba katmadı. Sonuç: kırgınlıklar, küskünlükler, dağınıklık...

Eğer bir toplumsal sorun ancak devrimle çözülebilecek çelişkilerle örülüyse, zor araçları politik bir otorite kurmanın aracı haline gelir. UKH, bu dağınıklığı gidermek için ateşkesi bozdu. Ancak, araç amaçla, yürünen yol hedefle uyum içinde değilse; devrim zor araçlarından aldığı güçle kendi yolunu açar. Şemdinli’de öyle oldu. Yoksul emekçi Kürt halkı, bir süredir cenaze törenleriyle yeniden politik hareket alanı bulmaya başlamıştı. Yoksul halkla sosyal-kültürel-duygusal sınırlara sahip mülk sahipleri ise, yasal politik kuldarda, koltuk çekişmelerine gömülmüştü. Şemdinli’ye dek yoksul halk, küçük mülk

sahibi sınıfların küçük çıkar çekişmelerinin moral bozucu etkisini sırtlarında git-tikçe ağırlaşan bir kambur gibi taşıdı.

Özellikle ABD, eğer UKH’ye karşı geniş kapsamlı bir askeri operasyon için düğmeye basmıyorsa, bunun bir çok nedeni içinde en önemlisi sözünü ettiğimiz kamburun Kürt halkının birleşik hareketini daha da imkânsız hale getirmesini beklemesi olmuştur. Fakat Şemdinli, tüm bu planları alt üst etmiş görünüyor.

Şemdinli, küçük burjuva politik söylemin kapsamadığı derinliğe ulaşan, bu derinliğe ulaştıkça sosyal çıkarlarının örtüşmediğini gören yoksul emekçilere dayanan bir hareketin yeniden etkinlik kazanması da önemli bir dönemeç oldu. Kürt halkına ancak yoksul emekçi sınıflara dayanırsa, halkın birleşebileceğini hatırlattı. Dost Seferi Yılmaz’ın sözlerini hatırlatalım: “Şemdinli iradeleşme anlamında bir kıvılcımdır. Küskünlüklerin, parçalanmışlıkların yerini, yeniden omuz omuza bari-katlarda ayağa kalkışın olmasıdır.”

İthal İşbirlikçiliğe Yer Açın

Karşı tarafa yıkılan siyasi cinayetler kafa karıştıran bombalamalar, hani şu Irak’ta çokça uygulanan 11 Eylül yöntemleri, Şemdinli’de bir anda duvara tosladı. Kürt halkının bir kısım temsilcilerine el altından iletilen mesajlar da Şemdinli’de ikiyüzlülüğün tuzağında kül oldu. Emperyalizm ve işbirlikçi tekelcilik, çok koldan yürüttükleri operasyonun, sessizce sulara batışını izlediler.

Yüzyıllık yönetim deneyimiyle, burjuvazide oyun bitmez. Yeni oyunun adı, Barzanileştirme. Madem ki içlerinden halkı peşinden sürükleyecek bir işbirlikçi çıkaramadılar, öyleyse onu Güneyden ithal etmekte bir sakınca olmazdı. Fakat, Barzaniciliğin Kürt halkı üzerinde etkili olabilmesi için, resmi söylem alanının biraz daha esnetilmesi gerekiyordu. Recep Tayyip Erdoğan “alt-üst kimlik” tartışmalarını bu nedenle ortaya attı. Partisinin grup toplantısında “Milliyetçilik benim genlerimde var” diyen birinin,

alt-üst kimlik laflarını ortaya atmasında iyi niyet arayanlar, en hafifinden halkı aldatmaya çalışanlar olabilir.

Zor aygıtlardan uzak, yasal bir zemin üzerinde Barzaniciliği geliştirmek için, ürkek adımlar gelmeye başladı. Barzani, devlet bakanı sıfatıyla ülkeye davet edildi. Barzanici siyasetçiler TV’lerde (üstelik İmrâlıdan daha radikal söylemlerle) baş göstermeye başladı. Büyük ihtimalle 2006’da yapılacak seçimle, Barzaniciliğin halk üzerindeki etkisi sınanacaktır.

Kuşkusuz, burjuvazinin bir kesiminin yürürlüğe adım adım ürkekçe soktuğu bu plan, henüz genel kabul görmüş değil. Bu planın hayata geçmesi, sistemin esneyebilme yeteneğine bağlı. Geçmişteki deneyimlerinden, ne politik sistemin ne de burjuva sınıfın bu yeteneği gösteremediğini defalarca gördük. Politik yapıdaki esnemenin kırılmalara yol açacağını, ulusal bir felaket anlamına geleceğini düşünenler, şimdilik egemen sınıfın çoğunluğunu oluşturuyor.

Burjuvazi de devrimin arafından geçiyor. Ya burjuvazi Kürt halkını Barzani’nin peşine takmak için kendi içinde patlayan kavgaları göze alacak; ya da Şemdinli’de harekete geçen yoksul-emekçi Kürtler, halk hareketini yeniden ayağa kaldırarak bu son oyunu da bozacaktır.

Her durumda devrim, burjuva egemenliği engin sulara boğmak için nice fırsatlar ele geçirecektir. Tıpkı Şemdinli

LENİNİSTLERDEN TAKSİM'DE EYLEM

12 Aralık günü polis tarafından kaçırılarak tecavüze ve işkenceye uğrayan İkitelli Ekin Sanat Merkezi emekçisi Sevda AYDIN için 14 Aralık'ta İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması düzenlendi.

Basın ve demokratik kitle örgütlerinin yoğun ilgi gösterdiği basın açıklamasının ardından İstiklal Caddesi'nde toplanan

Gözaltı İşkencesini Protesto İçin Basın Açıklaması

12 Aralık günü kaçırılarak tecavüz işkencesine uğrayan Sevda Aydın için 14 Aralık öğle saatlerinde olayı protesto etmek için Taksim'de yapılan eylemde, polis eylemcilere gaz bombası kullanarak saldırmış ve üstlerine ateş açmak suretiyle 8 kişiyi gözaltına almıştı. Bunun üzerine Ayıışı Sanat Merkezi, İkitelli Ekin Sanat Merkezi, Gazi Ayıışı Ekin Sanat Merkezi ve Sarıgazi Ekin Sanat Merkezleri bir basın açıklaması düzenledi.

17 Aralık günü İHD'de yapılan basın açıklamasında konuşmayı yapan Onay Yürüklü, o gün eylemden sonra gözaltına alınışlarını ve gözaltında yaşananları aktardı. Sevda Aydın'a yapılan saldırının protesto dahi edilmesine katlanamayan devletin, protestoculara pervasızca saldırdığını söyledi. Yürüklü, ilk gözaltına alın-

ma esnasında bazı kişilerin beline, bacaklarına, başına darbe aldıklarını, yerde tekmelediklerini ve bir kişinin kolunun kırıldığını söyle-

di. Kendisinin ise daha ileride, Tarlabası Bulvarının alt kısımlarında ara sokaklarında gözaltına alındığını; bir inşaata girdiğini, inşaata kadar kendisini takip eden polislerin gelip kafasına silahlı dayadığını ama üst kattan inen işçileri görünce silahı bırakıp yerlerde tekmeleyerek Beyoğlu Karakoluna kadar götürüldüğünü anlattı. Bir arkadaşının kaburgalarının kırıldığını, iki kişinin de sürekli olarak burnundan kan geldiğini söyledi.

Açıklamasını "bize yapılan bu saldırı, sermaye sınıfının emekçi halklara ve işçi sınıfına, Kürt halkına yaptığı saldırıdan farklı değildir. Bu çürümüş, yozlaşmış ve toplumu da kendisi gibi çürütmek isteyen kapitalist sisteme karşı işçi ve emekçilerin

kendi kültürlerini geliştiren Ayıışı Ekin Sanat merkezlerine ve çalışanlarına yönelik bu saldırılar bizi yıldıramayacaktır. İkitelli Ekin Sanat Merkezi çalışanları olarak Sevda yoldaşımızın her zaman yanında olacağız. Onun güçlü duruşu, baş eğmezliği, bu saldırıyı ona yapılan tecavüz işkencesini boşa çıkaracaktır. Her zaman Sevdalarımızın yanında olacağız. Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz" diyerek sonlandırdı.

**BASKILAR GÖZALTILAR
İŞKENCELER TECAVÜZLER BİZİ
YILDIRAMAZ!**

KOMÜNİST AHLAK=Proleter Savaşımın Çıkarları

İşkence. Bir insanlık suçu. Sınıfların ortaya çıkışına kadar uzanan bir suç. İnsanlık sınıflarla birlikte uygarlık alemine adım attığı anda, egemenlerin egemenliklerini ve sömürülerini sürdürme aracı olarak baskı ve işkence de tarih sahnesine çıkar. Her ilerlemenin bir gerilemeyi içinde barındırması burada da hükmünü gösterir. Tarihsel olarak ilerleyen insan, kendi türdeşleri üzerinde sistemli zor uygulama, baskı araçları geliştirme yoluyla bir gerilemeyi de yaratır. Ve bu çelişkili varoluş, sınıfların ortadan kalkışına kadar çeşitli düzeylerde sürecektir ne yazık ki.

İşkence, insanın kişiliğine ve genel olarak politik kimliğine yönelik bir suç. İşkencenin türü işkencenin, onun hizmet ettiği sınıfın değer yargıları ve hayal gücüyle sınırlı yalnızca. Tarih boyunca uygulanagelen işkenceler bunun en açık kanıtı. İster bir dış savaşta, ister örtülü veya açık iç savaşlarda, her sömürücü sınıf türlü işkencelere başvurdu, başvurmaya devam ediyor.

Tecavüz ise, küresel ölçekte en sistemli işkencelerden biridir. Onu bu derece yaygın yapan şey, erkek egemen toplumların genel değer yargılarıdır. Sınıfların doğuşuyla birlikte aşığılanan, toplumsal yaşamın sürekli dışında tutulan, basit bir cinsel nesneye dönüştürülen kadın, tecavüz işkencesiyle yıkılmak, yok edilmek istenir. Dahası bu işkence, sadece kadına değil, onun üzerinden erkeklere ve tüm topluma yapılan aşığılamadır. Tecavüz işkencesinde erkek egemen toplum, kadını düşürmüş olmanın, onu baskı altına almış olmanın kefaretilerini öder aslında.

Toplumun geleneksel yapısı, değer yargıları ne derece tutucuysa, cinsellik ne derece güçlü bir tabu ise, genel tabirle ne kadar "feodal" ise, tecavüz ve çeşitli cinsel işkenceler o derece yaygın kullanılmaktadır. Örneğin işgalci ABD askerleri Irak'ta cinsel işkence ve tecavüzü temel yöntem olarak kullanıyorlar. Çünkü Ortadoğu toplumlarında, özellikle de Arap toplumlarında cinselliğin temel tabulardan biri olduğunu, Arap toplumunun bu konuda tutucu olduğunu biliyorlar. Daha işgalden önce bu konuda kitaplar yayımlandı ABD'de.

Benzer bir durum Kürdistan için geçerlidir. Faşist ordu, Kürdistan'da tecavüzü sistemli bir işkence yöntemi olarak kullanıyor. Binlerce Kürt kadını bu aşığılık işkenceye maruz kaldı. Aynı şekilde Türkiye kesiminde devrimcilere yönelik saldırılarda sık sık tecavüz işkencesine başvuruldu. Burada da hedef daha çok Kürdistanlı kadın devrimciler oldu. Tek başına bu bile tecavüz işkencesinin öyle gelişigüzel değil, sistemli planlı uygulandığını kanıtlamaya yeter.

Sınıflar savaşımı ve onun devamı olarak iç savaş, en acımasız savaştır. Ve bu savaşta uygulanan yöntemler, tamamen karşıt sınıfların değer yargılarına bağlı. Çürüten bir sınıfın uy-

gulayacağı yöntemler, elbette bu çürümeye paralel olarak insanlık dışı olacak. Elbette bu sınıf insanlık suçu işleyecek. Burjuvazinin işkenceye ve bunun temel yöntemlerinden biri olarak tecavüze başvurması, hatta bunu egemenliğini sürdürmenin temeli haline getirmesi, eşyanın doğasına uygun olmalıdır.

Bunun karşılığında geleceği temsil eden sınıf olarak proletaryanın yöntemleri, insan olmanın onuruna yakışan, insani değer yargılarına sahip çıkan bir içeriğe sahiptir. Devrimci proletarya, kendini bu toplumun tutucu değer yargılarından kurtarır. Onlara boyun eğmez. Bir insanlık suçu olan işkenceye karşı tutarlı bir savaşım yürüten proletaryanın ahlakı, verili toplumun ikiyüzlü ahlakının çok ötesindedir. Her geçen gün çözülen, dağılan burjuva toplum ve onun değer yargıları, ahlakı, devrimci proletarya için kabul edilebilir değildir. Devrimci proletarya, iki bacak arasına sıkışmış burjuva toplumun ahlakını reddeder. Onun için tek geçerli ahlak, proleter sınıf savaşımının çıkarlarına sadık kalmak, her zaman bu savaşımın çıkarlarını temel almak, ona göre hareket etmektir.

Komünistlere gelince... Onlar, kendilerini proleter savaşımın çıkarlarından başka birşeye bağlamazlar. Namus, ahlak... sadece sınıfsız-sömürsüz bir dünya mücadelesine bağlandığı oranda bir anlam taşırlar. Bir komünist için bedeni, düşüncesinin taşıyıcısı olduğu oranda anlamlıdır. Onun ötesinde bir posadan başka birşey değildir. Ve bir komünist, düşmana esir düştüğünde, onun için kutsal olan tek şey bilincidir. Uğruna hayatını adadığı idealleridir. Kavgasıdır. Onur denilen, namus denilen, ahlak denilen.... ancak bu ideallere bağlı kalmakla korunur. Bedenimiz düşmanın elindedir. Onun için ulaşılabilir. Ama bilincimiz, biz izin vermediğimiz sürece düşman için ulaşamaz. İşkence, sadece birey olarak devrimciyle birey olarak işkencenin değil, sınıf olarak sermaye ile sınıf olarak emeğin karşı karşıya geldiği, çarpışmanın en çıplak halidir. Her savaşçı, girdiği bu çarpışmada yaralar alabilir. Ama bir sınıfı temsil ettiği bilinciyle hareket ettiği müddetçe, zaferle çıkmasını bilecektir.

Bu açıdan bakıldığında tecavüz veya diğer işkence yöntemleri, bir komünist açısından, onun bedeni açısından hiçbir farklılık göstermez. Toplum için farklı anlamlara sahip olan bu işkenceler, komünist beden için aynıdır. Bu yüzden ki bir komünist, ister tecavüz ve cinsel işkencelere, ister türlü fiziksel işkencelere maruz kalsın, sadece bilincini, kavgasını, yoldaşlarını, proletaryanın sınıf çıkarlarını (ve doğal olarak insanlığın çıkarlarını) düşünür ve ona sadık kalır. Bu bakış açısı, özel bir işkence yöntemi olarak tecavüzü baştan başarısızlığa mahkum eder. Onun tüm "özellikleri"ni ortadan kaldırır. Sevda yoldaşımıza yapılan işkence, bu yüzden baştan başarısızlığa mahkumdur.

Cürümüş kokuşmuş olan kapitalist sistem şunu çok iyi biliyor; iç savaşı ya kazanacak yada tarihin çöplüğüne gömülecek. Tüm hazırlıklarını bu bilinç ile yapıyor. Her yerde işçi sınıfıyla, emekçilerle, Kürt halkıyla savaş halinde. Sermaye sınıfı yönetmiyor, yönetmiyor, sadece savaşıyor. Ve bu savaşta yalnız değil. Emperyalistler, devrimi boğması için Türk devletine her türlü desteği sunuyorlar. FBI, CIA başkanları katliam planları için arzı endam ediyorlar.

Tekelci devlet her yöntemiyle saldırıyor. Şemdinli katliamı bunun en açık örneğidir. Çelişkiler yoğun. Her saldırı karşılığında halk kitlelerinin güçlü karşı koyuşlarını yaratıyor. Kürt halkı serhıldanlara yöneliyor. Emekçiler ülkenin dört bir yanında harekete geçiyor. Ve tekelci faşist devlet saldırılarını artırmaktan başka bir çare bulamıyor. Bu baskı, terör ve katliamın bir tek amacı var: Kürt halkının devrimci ruhunu kırmak, Türkiye ve Kürdistan'da gelişen devrimi boğmak.

Bizler İkitelli Ekin Sanat Merkezi olarak bu saldırılara karşı Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini örmek için; "Emekçi Halklar Buluşuyor" etkinliği çalışmalarına başladığımızda Sanat Merkezi ve çalışanlarına karşı yoğun bir baskı uygulanmaya başladı. Etkinlik için yedi kişilik bir tertip komitesi oluşturup bütün eksiklikleri tamamlamamıza rağmen İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü'nde etkinliğe izin vermemek için birçok gerekçe uydurdular. "Amacınız ne? Niçin bu etkinliği yapıyorsunuz?" türünden sataşmalar, tartışmalar... Bu tartışmalarda bire bir polisle ağız kavgasına giren, sürekli polisle muhatap olan, tertip komitesi başkanı Sevda yoldaşı. Bütün hukuksal işlemlerle ilgilenen Sevda yoldaşı, polis yoğun takiplerle taciz etmeye, korkutup sindirmeye çalışıyordu.

Etkinliğe iki gün kala İkitelli Ekin Sanat Merkezi basılıp, bir çalışanımız birde misafirimiz göz altına alındı. Çalışanlarımızın evleri sivil polisler ve timler tarafından ablukaya alındı, gözetlendi. Bunlardan biriside Sevda yoldaşın kaldığı evdir. Etkinlik günü sivil polisler gelip salona girmek istediklerinde Sevda yoldaşın kararlı tavır karşısında geri adım attılar. İçeri giremediler. Etkinliğin coşkusunu görüp kudurdular ve mahallenin elektriğini kestiler. Ama ne kitlenin coşkusu azaldı ne etkinlik durdurulabildi.

Etkinliğe iki gün kala İkitelli Ekin Sanat Merkezi basılıp, bir çalışanımız birde misafirimiz göz altına alındı. Çalışanlarımızın evleri sivil polisler ve timler tarafından ablukaya alındı, gözetlendi. Bunlardan biriside Sevda yoldaşın kaldığı evdir.

Etkinlik günü sivil polisler gelip salona girmek istediklerinde Sevda yoldaşın kararlı tavır karşısında geri adım attılar. İçeri giremediler. Etkinliğin coşkusunu görüp kudurdular ve mahallenin elektriğini kestiler. Ama ne kitlenin coşkusu azaldı ne etkinlik durdurulabildi.

SALDIRILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ

Etkinlikten iki gün sonra Pazartesi saat dört buçuk sıralarında Yusuf Paşa durağının önüne gelen krem rengi, yarı gri bir Renault araba ve durakta olan bir sivil polis, Sevda yoldaşı zorla arabaya bindirip

ilaçla bayılıyorlar. Arabaya zorla bindirmeye çalışıklarında yoldaşımız plakayı görmeye çalışıyor. Görebildiği sadece 34 T ... Yüzüne su atılarak uyandırılıyor. Kendini bir bez şiltesinin üzerinde çıplak, tecavüze uğramış bir şekilde buluyor. Tek tek elbiseleri verilerek "git yap devrimci sanatını yapabiliyorsan. Ekin Sanat Merkezi'ndeki bütün bayanlara tecavüz edeceğiz" diyor ve tekmelerle vurmaya başlıyorlar. Oda çok ufak, sorgu odası kadar birşey. Daha sonra gözleri bağlı arabaya bindiriliyor. araba iki sağ yapıyor. Sonra da Yeni Bosna'da Çoban Çeşme durağının önüne saat dokuz buçuk on gibi gözleri bağlı bir şekilde atılıyor.

Faşist devlet ve tecavüzcü polisin gerçek yüzü budur. Tecavüz, iç savaşın, devrimci durumun yaşandığı koşullarda sermaye düzeninin her yerde başvurduğu bir yöntemdir. Sistematik bir işkence yöntemidir. K. Kürdistan'da bu işkence sistematik bir şekilde onyıllardır uygulanıyor. Kürt toplumunun geleneksel kültürel yapısını düşünerek, faşist devlet, tecavüzü savaşın önde gelen aracı olarak kullanıyor.

Polis, bu işkence ile Sevda yoldaşın sinip içine kapanacağını düşündü. Çünkü pek çok kadın veya erkek, bu işkence karşısında toplumun bakış açısını, değer yargılarını düşünerek sessiz kalmayı tercih etmişler, kendi içine kapanmışlardır. Sevda yoldaş Leninist bir kadın olmanın getirdiği bilinçle sessiz kalmamış, işkenceci katil, tecavüzcü polisin yüzünü kitlelerle teşhir etmiştir.

Çünkü bu saldırı Sevda'ya yapılan bir saldırı değildir. Bu saldırı Türkiye ve Kürdistan devrimine yapılan bir saldırdır.

Bizler İkitelli Ekin Sanat Merkezi olarak çalışmalarımıza hız vereceğiz. Devrimin sanat cephesini örmeye devam edeceğiz. Kürt Ulusu özgür olana, zindanlar yıkılana, iktidarın emekçilerin olana kadar.. asla durmayacağız. Kapitalizmi yıkacak halk iktidarını kuracağız. Bu saldırı sisteme olan kinimizi nefretimizi daha da artıracak. Onu yok etmekten başka alternatif yok.

**UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA!
DEVİRİMCİ SANAT ENGELLENEMEZ!**

çekildik. Ara sokaklarda devam eden çatışmada polis, gaz bombası kullanarak ve üzerimize ateş ederek kendini korumaya çalıştı.

Katil devletin ve onun çanak yalayıcılarının bizlere ve emekçi halka yaptığı saldırıların tek amacı devrimi boğmak, gelişimini engellemektir. Faşist devletin anladığı tek dil devrimin önünü açacak olan devrimci şiddettir.

**FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!
BEDEL ÖDEDİK BEDEL ÖDETECEĞİZ!
FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ!**

İstanbul'dan Leninistler

NOT: Bu yazı İstanbul.indymedia.org sitesinden alınmıştır.

Beyoğlu Karakolu Leninistler Tarafından Tahrip Edildi

Sevda AYDIN'a yapılan faşist saldırıya cevap verdik ve vereceğiz.

İstiklal Caddesi'nde yapılan basın açıklamasında çıkan çatışmanın ardından 10 kişilik Leninist bir grup, sloganlarla Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü'ne yürüyerek, karakolun önünde "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganıyla karakola saldırdık, karakolun camlarını dağıttık.

Karakoldan çıkan polislerle taşlarla saldırarak ara sokaklara

“Benim Namusum Onurum KAVGAMDIR!”

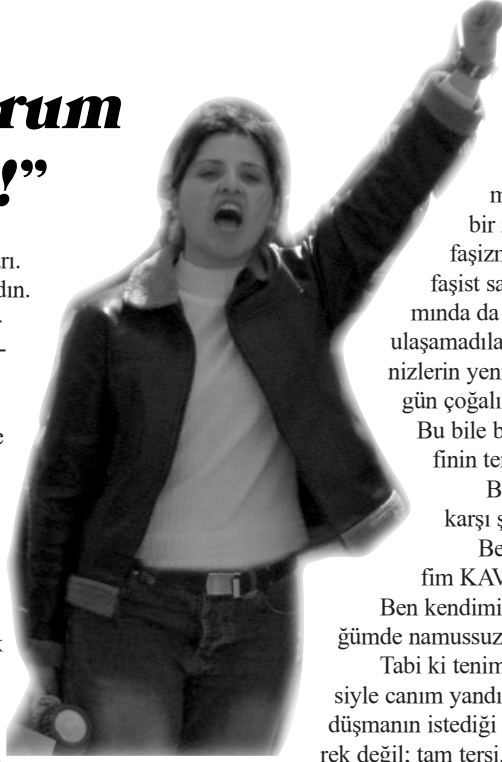
Merhaba Yeni Evrede Mücadele Birliği okurları.
Ben İkitelli Ekin Sanat Merkezi çalışanı Sevda Aydın.

Bir çoğunuz, son günlerde kaçırılıp tecavüz işkencesine uğradığımı çeşitli devrimci basından gördünüz, okudunuz. Biliyorum ki hepinizin faşist devlete olan kin ve nefretiniz biraz daha arttı. Çünkü yapılan faşist saldırı ne benden öncakilere, ne de bana yönelikti. Bu bütün işçi ve emekçilere, onların mücadelelerine yapılmış bir saldırdır. Devletin özellikle bizlere yani sosyalizmin ilk adımlarını atacak olan devrimcilere saldırmaması ise tesadüf değildir.

Çünkü bizler, sistemin yok etmek istediği halktan sanatçı ve savaşçı yetiştiriyoruz; Kürt-Türk çatışması yaratmak istediği bir dönemde, halklarımızın mücadele birliği ağını örüyoruz.

Çünkü ben, sistemin binlerce yıldır halka dayattığı baskıya, sömürüye ve apolitikleştirme çabalarına karşı mücadele edenlerin kervanına katılmıştım.

Çünkü ben bir anaydım ve kadınların kurtuluşunun sınıflı toplumların ortadan kalkmasıyla oluşabileceğini haykırıyordum.

Bütün bunların karşısında acizliği her geçen gün artan devlet, beni ve benim gibileri kaçırıp işkence ederek, tecavüz ederek mücadeleden geri düşürmek istiyor. Ama hedefine hiçbir zaman ulaşamayacak. Hitler faşizminde, Kürt halkına yapılan faşist saldırılarda, 19 Aralık katliamında da gördüğümüz gibi hedeflerine ulaşamadılar. Dün üç beş kişi olan Denizlerin yenilmez yoldaşları, her geçen gün çoğalıyorlar ve yine çoğalıyorlar.

Bu bile bize her faşist saldırının hedefinin tersine döndüğünü gösteriyor.

Ben onların yaptığı bu acizliğe karşı şunu rahatlıkla söyleyebilirim: Benim namusum, onurum, şerefim KAVGAMDIR!

Ben kendimi, ancak kavgadan geri düşüğümde namussuz ve onursuz hissederim.

Tabi ki tenime bir faşistin elinin değmesiyle canım yandı, yanıyor. Ama bu yangını düşmanın istediği gibi mücadeleden geri düşerek değil; tam tersi, dostlarıma, yoldaşlarıma sarılarak kavgamın ateşiyle harmanlıyorum.

**UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA!
BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!**

TARİH HENÜZ SON SÖZÜNÜ SÖYLEMEDİ

Zindanlar alev alev yanıyordu. Gaz ve ses bombaları, tazyikli su, iş makineleri, lav silahları, binlerce kurşun... Televizyonlarda naklen katliam görüntüleri... Ölümsüzleşen devrimci tutsaklar, kimisi yanmış, kimisi kurşunlanmış... Teslim alınmazlığın halayları çekiliyor... Ölüm de tilili... “asıl siz teslim olun” diyor bir Leninist... Kombatımız, Muratımız can yoldaşımız vurulmuş kanlar içinde bile diğer yoldaşlarını düşünüyor... Siper yoldaşlarımız canlarımız...

Bir destan yazılıyor tarihe. Zindan savaşları ölüm orucu eylemiyle sürüyor 5 koca yıl ve teslim alınmazlığın kanıtı olarak haykırıyor kombatımız: “Asıl Siz Teslim Olun!” Evet çürümüş köhne düzen,

faşistler, katiller asıl siz teslim olun! Dökülüyor etleriniz her gün!
Ölüme de tilili yoldaşlar!

İşte bu duygularla hazırlandık Antep'teki 19 Aralık'a. Tek yürek tek bilinç olduk. “Bugün yüreklerimizi zindanlardaki devrimci tutsaklarla birleştirmenin gümüdür” dedik.

18 Aralık pazar günü Antep Mücadele Birliği Platformu olarak 19 Aralık'ta yaşanan katliamı unutmadığımızı ve unutturmayacağımızı gösterdik.

İstasyon caddesinden kortej halinde ve sloganlarla yürümeye başladık. Maarif Kavşağı'ndan geçerek Antep adliyesi önüne saat 13.00'da geldik. “19 Aralık Katliamını Unutmadık” yazılı Mücadele Birliği Platformu imzalı pankartımızı ve “Ölüm Orucu Sürüyor”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur” yazılı dövizlerimizi ve ölümsüzleşen devrimci tutsakların resimlerini taşıdık. Eylemimiz devrimci tutsak Ergül Çiçekler'in “Dört Ateşten Gün Dört Ateşten Gece” şiirinden bir bölümle deva etti. Sloganlardan sonra başka bir arkadaşımız 19 Aralık'la planlananları, yaşananları ve sonrasında ölüm orucu eyleminin sürdüğünü anlatan bir açıklama yaptı. Açıklamanın sonunda “ey tarihsel inisiyatifi yitirmiş, kanla beslenen sınıf, bizim arkamızda milyarlar var, süren devrimler, başkaldırıları kısacası tüm insanlık var. Döktüğün kan deryasında boğulacağın günler çok yakın... insanlığa çektiğin bütün acıların bedelini ödeyeceksin. Tarih henüz son sözünü söylemedi.” dedi.

Adliye çevresindeki herkes ilgiyle ve merakla bizleri izledi ve dinledi. Tabi sivil polislerin öfkeden kudurduğu gözümüzden kaçmadı. Eylemimiz yürekten haykırdığımız sloganlarımızla son buldu.

ZİNDANLARI YIKACAK ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Antep Mücadele Birliği Platformu

İşkenceler Mücadelemizi Engelleyemez!

*Zulüm kol gezerken her köşe başında,
Kavgadan kaçmadık,
Kafamızı ve yüreğimizi koyduk ortaya.
Her acının bir parçası da bizimdi,
Ve her Sevda'nın en dize gelmez yarısı...*

Faşist devlet, insanlık dışı, iğrenç yüzünü bir kez daha gösterdi. İstanbul İkitelli Ekin Sanat Merkezi çalışanı Sevda Aydın, 12 Aralık Pazartesi günü saat 16.30 civarında sivil polisler tarafından gri renkli Renault marka bir otomobil kullanılarak kaçırıldı. Otomobilin içerisinde çeşitli hakaret ve işkencelere maruz kalan Sevda Aydın'a daha sonra bilinmeyen bir yere götürülerek tecavüz edildi. Daha sonra çeşitli tehditlere ve hakaretlere maruz kalan Aydın, saat 21:30 sularında Yeni Bosna Çobançeşme durağında yarı baygın halde arabadan atıldı.

İkitelli Ekin Sanat Merkezi, bölgesinde etkin şekilde ça-

lışma yürüten devrimci bir sanat kurumudur. Son dönemlerde bölgesinde yaptığı birçok faaliyetle, emekçilerin yanında saf tutan İkitelli Ekin Sanat Merkezi, birçok defa polis baskınına uğramış ve çalışanları tehdit edilmiştir. Ama tüm baskılara rağmen faaliyetine devam etmiştir. Son olarak 10 Aralık Cumartesi günü İkitelli Ekin Sanat Merkezi'nin Bayramtepe'de düzenlediği Kürt halkı ile dayanışma etkinliği polisin yoğun engelleme çabalarına rağmen, halkın coşkulu katılımı ile kitlesel bir şekilde gerçekleşmiştir. Sevda Aydın bu etkinlikte sunuculuk görevini üstlenmiştir.

Faşist devlet, yaptığı bu saldırı ile dayattığı yoz kültüre karşı duran devrimci kurumları ve kurum çalışanlarını yıldırırmaya çabalamaktadır. Ama bu çaba boşunadır. Hiç bir güç devrimci kültürün emekçilerle buluşturulması çalışmalarını engelleyemeyecektir.

Bizler, Emek Kültür Merkezi çalışanları olarak bu saldırıyı lanetliyor, İkitelli Ekin Sanat Merkezi'nin ve arkadaşlarımız, yoldaşımız, Sevda'mızın yanında olacağımızı haykırıyoruz!..

**UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!**

**Reutlingen Emek Kültür Merkezi
(Almanya)**

SEVDA YOLDAŞ YALNIZ DEĞİLDİR

Grev çadırlarında, Kürdistan dağlarında ve zindan savaşlarında, ölüm oruçlarında, tüm devrim mücadelelerinde kadın yoldaşlar hep en önde oldular. Sibellerden, Aysunlardan bayrağı devralan Sevdamız da devrim bayrağının ısrarlı taşıyıcısı oldu bölgemizde. Bu yüzden polis onu kaçırmaya tecavüzlü işkence yapmış ve sindirmeye çalışmıştır. Ama düşmanın silahı ters tepti. Sindirmek bir yana öfkemizi bilemedi. Bir kere daha devrimin acil ve vazgeçilmez olduğunu hatırlattı.

Kolektifimizden aldığı Leninist bilinç ile "FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA" diyen Leninist Milisler, Sevda yoldaş için hesap sormuştur. 1992 yılında LGB (Leninist Gerilla Birlikleri) tarafından yakılıp, dağıtılan ve İkitelli'den kovulan MGV (Milli Gençlik Vakfı / Anadolu Gençlik Dergisi), bir süre önce yeniden faaliyetlerine başlamıştı. Gerici dinci faşist örgütlenmeyi sağlayan MGV, bu kez de Sevda Yoldaş'ı selamlayan Leninist Milisler tarafından hedef alındı. 18 Aralık günü İkitelli'de bulunan MGV / Anadolu Gençlik Dergisi binasına gelen Leninist Milisler bina girişine "İKİTELLİ FAŞİZME MEZAR OLACAK / LENİNİST MİLİSLER" yazılı pankart astuktan sonra gerici faşist dergilerin dağıtıldığı motosiklet Leninist Milisler tarafından yakıldı. Daha sonra ise bina yakıldı ve dağıtıldı.

Polisin bölgeyi ablukaya alması ve aramalarının yoğun-

laşmasına rağmen kayıpsız ayrıldık.

Leninist milisler olarak yineliyoruz ki, Sevda yoldaşın, 19 Aralık'ta katledilen yoldaşlarımızın hesabını kolektifimizden aldığı bilinç ve ideoloji ile sormaya devam edeceğiz. İkitelli'de gerici, dinci faşist kurumları barındırmayacağız.

Zafere Kadar Daima!.. Yoldaşça

**FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!
İKİTELLİ'DE HALK DÜŞMANI
FAŞİSTLERİ BARINDIRMAYACAĞIZ!**

Leninist Milisler

NOT: Elimize posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz

ORTADOĞU'NUN "ŞER EKSENİ" DEVİRİMİ ENGELLEYEMEYECEK!

Türkiye ve Ortadoğu'daki önemli gelişmeler hızlarından bir şey kaybetmeden, hatta denebilir ki, hızlanarak birbirinin peşi sıra meydana geliyorlar. Her şey Ortadoğu'da daha şiddetli, daha yaygın savaş bulutlarının topladığına işaret ediyor. Devletler arası diplomasi trafiği böyle bir savaşı hızlı adımlarla hazırlıyor.

Savaş sadece diplomasi trafiği ile değil, ama suikastlarla, sabotajlarla ve tehditlerle de hazırlanıyor. Lübnan'da birbiri ardına meydana gelen suikastlar, İran'ın İsrail'e açık meydan okumaları, çeşitli ülkelerdeki sabotajlar, ABD'nin artık gizleme ihtiyacı duymadığı Suriye'ye yönelik planları.. Bunların hepsini böyle bir savaşın hazırlıkları olarak okumak lazım.

Savaş hazırlıklarının suikastlarla, sabotajlarla sürdürülmesi hem savaşın ne denli kesin ve kaçınılmaz, hem de eli kulağında olduğunu gösteriyor. Artık devletler birbirlerine mesajlarını ve çıkarlarını diplomatik dille değil, patlatılan bombaların ve seçilen hedeflerin ağırlığıyla bildiriyorlar. Diplomatik mesajların yerini düşmanın yüreğinde korku salma amaçlı tehditler, diplomatların yerini ajanların-casusların faaliyetleri almış durumda. Ve bütün bunların ortasında yer alan, yaklaşan savaş, bir yandan ABD tarafından sürüklenen diğer yandan burjuva sınıfın çıkarları gereği, adım adım hazırlanan bir Türkiye...

Türkiye'nin ABD tarafından artık pek uzak olmayan bir gelecekteki savaşa nasıl hazırlandığını görmek için ABD casuslarının faaliyetlerini izlemek bile yeterli. Önce FBI Başkanı, arkasından bir casus ordusuyla birlikte CIA başkanı Türkiye'ye sökün ettiler. Bu iki ziyareti bir de karşı yönden tamamlayan bir başka ziyaret izledi. ABD istihbaratının başları buradayken Türk Kara Kuvvetleri Komutanı Büyükanıt ABD'de görüşmeler yapıyordu. Her iki

ülkedeki görüşmelerin konu başlıkları aynıydı: İran, Irak, Suriye ve PKK. Bu görüşmelerde nasıl bir pazarlığın döndüğünü anlatmaya bile gerek yok. ABD tarafı Türkiye'yi özel olarak üç ülkeye, genel olarak Ortadoğu'ya yönelik planlarında ileri bir karakol ya da koçbaşı yapmanın pazarlığını yaparken, Türkiye de oynayacağı bu uğursuz rol karşılığında UKH'yi tasfiye planlarına ABD'yi tam ortak etmenin arayışında. Bu gerçeği görmek için uzun boylu tahlillere gerek yok. Bu pazarlıkların başında bulunanların açıklamalarına bakmak yeterli.

Esasında iki devlet arasında birbirlerine biçtikleri rol ve yükümlülükler konusunda bir anlaşmazlık yok. Türkiye'nin gayri resmi Genelkurmay başkanı, Kara Kuvvetleri Komutanı Büyükanıt ABD'de olası bir savaşta kendi paylarına düşecek rolü konuşuyor, başka bir şeyi değil. ABD'li casus başları ise UKH'yi tasfiye planlarını masaya koydular ve bu konuda Türk tarafını ikna etmeye çalıştılar. Bu planlar, başarıya susamış, moralsiz, umudu kırılmış Türk burjuvazisi adına gerici-faşist basın tarafından, zafer kazanılmış havasıyla dünyaya duyuruldu bile: 'Süpürge operasyonu', 'yarasa battaniyesi' vb UKH'yi bekliyordu. Aylar sonra atanan ABD Büyükelçisi, ilk demecinde iki devlet arasında UKH'nin tasfiyesi amacına yönelik kamuya açıklanmayan mutabakat noktalarının olduğunu açıkladı. Bu sözlerin doğruluğundan şüphe duymak için neden yok. Büyükelçi, gerici-faşist kesimin sabırsızlığını dindirmek için bir anlamda böyle bir 'sırrı' açıklamak zorunda kaldı.

Gerici-faşist basının zafer kazanmış gibi bayram havasına girmesi boşuna değil. UKH somutunda K. Kürdistan devrimini tasfiye konusunda iki devletin anlaşmalarından kuşku yok. Türkiye, ABD'nin kendisine biçtiği rolü evindeki yangını

söndürmeden nasıl yerine getirebilir ki! Bu konuda Türkiye'nin yanında yer almayı kabul etmiş başkaları da var. Barzani-Talabani ikilisi ve Irak'ın mollaları bu işin gönüllüleridir. MİT Başkanının Barzani ile görüşmesi, Talabani'nin çıkışları, mollaların Türkiye'ye artan ilgileri Kürt halkının özgürlük savaşına karşı perde arkasında kurulmuş ittifakın yansımalarıdır. Türkiye'nin Irak direniş savaşı karşısında daha aktif olması, Barzani-Talabani ikilisinin konumuna razı olması ve bu konumu koruması, ABD'nin İran, Irak ve Suriye'ye karşı politikalarında ileri karakol olması karşılığında K. Kürdistan ve Türkiye Birleşik devrimine karşı kurulmuş bir ittifaktır bu.

Ancak bu gerici sürüsünün kabul ettikleri rol ve üstlendikleri görevleri yerine getirmelerinin önünde engeller var. Üstünde durdukları zemin istedikleri gibi at oynatmaya hiç de müsait değil. Her şeyden önce ABD Irak'ta sıkışmış ve batağa saplanmış durumda ve tam da bu nedenle bir yandan Kürt halkının tepkisine yol açacağını bildiği için öte yandan askeri güç bakımından göze alamadığı için UKH'ye karşı askeri bir operasyona girişmiyor. Aşağı yukarı aynı nedenlerle Barzani-Talabani ikilisi de Peşmergeleri UKH üzerine süremiyorlar. Demek ki Irak direniş savaşı, en azından şimdiye kadar ve objektif olarak, UKH'nin en önemli müttefikidir. Evindeki yangının gittikçe büyüdüğünü gören Türkiye ise, boğulmakta olanın saman çöpünden medet umması gibi, 'müttefikleri'nin UKH'ye karşı harekete geçmelerini beklemektedir.

Şemdinli'yi Doğru Okumak

Şemdinli'de başlayıp Hakkari ve Yüksekova'ya sıçrayan ayaklanmalar ve bu ayaklanmaların etkisiyle iki ülkenin dört bir yanında patlak veren olaylar dizi-

sinin Türk burjuvazisi üzerinde yarattığı etkiler düşünülenin çok daha ötesinde oldu. Burjuvazi 'ülkenin bir parçası'nın ciddi biçimde elden gitmekte olduğu düşüncesine ve gerçek bir korkuya kapıldı. Öcalan'ın tutsak edilmesinden beri bir ölçüde etkisinden kurtulduğu kabus bütün dehşetiyle tekrar karşısına dikilmişti. Olaylardan uzun süre sonra bile burjuvazinin gündemini hala 'alt kimlik-üst kimlik', 'tek millet-mozaiik' tartışmalarının dolduruyor olması burjuvazinin kapıldığı bu dehşet havasını anlatmaya yetiyor. Bu durumda burjuvazi evindeki yangını söndürmek için boş vaatlerde bulunmakla yetinemezdi. Gerçek önlemler de almalıydı. Üstelik acelesi vardı, çünkü Türkiye toprakları da tutuşmak için kıvılcım bekleyen bir bozkır durumunda. K. Kürdistan'da başlayan yangının orayla sınırlı kalmayıp Türkiye'ye sıçrayacağını gözleriyle görmüştü.

Bunu nasıl yapacaktı? Bir ittifak kurmadan ve ABD'yi bu işe doğrudan ortak etmeden bunu başarmak mümkün değildi. Ama her şeyin olduğu gibi bunun da bir bedeli vardı. Bedelin büyüklüğü ancak karşılıklı görüşmeler ve pazarlıklarla belirlenebilirdi. Şimdi çapraz ziyaretlerin ve hızlanan diplomasi trafiğinin nedeni daha iyi anlaşılıyor olmalı. Burjuvazi, evindeki yangının söndürülmesi, yani Türkiye ve K. Kürdistan devriminin ezilmesi karşılığı, İran, Irak ve Suriye'ye karşı ABD'nin ileri karakolu olmaya; Barzani-Talabani ikilisinin hamisi olmaya çoktan razıydı artık.

Türk burjuvazisi açısından sorun, her adımda nefesini ensesinde hissettiği devrimin tasfiyesiydi. UKH'nin tüm uzlaşma çağrılarına ve taleplerini en geri düzeye çekme politikasına Türk burjuvazisinin ısrarla silahla karşılık vermesine anlam veremeyenlere şunu hatırlatmak gerekir: Kürt halkı, burjuvaziye, Türk devletine dağlarda başkaldırdı ve uzun savaş yürütmenin, başkaldırmanın güven ve iddiasını taşıyordu. Öyleyse burjuvazi için Kürt halkının dağlarda ve sokakta yenilmesi gerekiyordu. Talepleri en alt düzeye çekmek yetmez, boynunu bir koyun uysallığıyla bıçağın altına uzatmak gerekiyordu. Başkaldırı ve savaşarak elde edilen güven başka türlü yok edilemezdi. Tam da bu nedenle burjuvazi, Öcalan'ın tutsak edilmesinden beri bu amaç ve hedefin hazırlığını yapıyordu.

Geçtiğimiz Mart ayında devletin Kürt halkına karşı nasıl kapsamlı bir saldırı

başlattığını herkes gördü. Belli ki, burjuvazi zamanın geldiğine kanaat getirmişti. Genelkurmay Başkanının ağzından Kürt halkını 'sözde vatandaşlar' diye ilan ederek resmi-sivil bütün güçlerini harekete geçirdi. Sonrası biliniyor: katliamlar, provokasyonlar, linç kampanyaları birbirini kovaladı. Devlet ve hükümet uzun bir süre Kürt halkını kışkırtacak, onu sokağa çekecek kararlar alıyor politikalar izliyordu. Öcalan üzerinde uygulanan tecridin ağırlaştırılması, Kürtçe üzerindeki yasaklar, cezalar, baskılar bunların hepsi Kürt halkını kesin, tayin edici hesaplaşmaya çekme adımlarıydı.

Gerillanın daha etkili eylemler yapmaya başlaması bir yana, Şemdinli'den aylar önce patlak veren Batman serhildanı Kürt halkının nasıl güçlü bir direniş göstereceğinin işaretini verdi. Batman serhildanında atılan sloganlar devleti ürkütmüştü ama ayaklanma kısa sürede geri çekilince burjuvazi bunu bir istisna sandı. Şemdinli, Hakkari ve Yüksekova ayaklanmaları devletin ve hükümetin sadece zamanlama konusunda değil ama Kürt halkının kararlılığı, bilinci, uyanıklığı ve kendine güveni konusunda da yanıltığını gösterdi. Kürt halkı ulusal hareketin önderliğinin uzlaşma politikasına karşı devrimci ruh ve kararlılığından bir şey kaybetmemişti. Şemdinli provokasyonu sonrası gelişmeler hesaplarının ve tahminlerinin yanlışlığını gösterince devlet ve hükümet dehşete kapılmış gibi oldular.

Geçen sayımızda yine bu sayfalarda, devlet ve hükümetin imdadına yetişenin yine uzlaşmacılar, reformistler ve oportünistler olduğunu, ama bunların içinde etkili olanın ulusal hareketin önderliği olduğunu; bütün bunların ayaklanmayı devlet yerine birkaç 'çeteci'nin üzerine yönlendirerek o çok güç durumdaki devlet ve hükümetin kurtulmalarına yardım ettiklerini yazmıştık. Çok geçmeden, Öcalan avukatlarıyla yaptığı görüşmede düşüncelerimizi doğrulayan şu sözleri söylüyor:

"Şemdinli'de halk, galeyana gelerek devlet kurumlarına yönelebilirdi; fakat şiddete değil demokrasiye yönelmiştir. Tepkisini devlete değil, savaşa ve çözümsüzlük isteyen çetelere karşı ortaya koymuştur. Halk, çeteyi linç edebilirdi ama bunu yapmamış, yakalayıp adli makamlara teslim etmiş, tepkisini demokratik bir seviyede tutmuştur."

Elbette bu sözlerde eksik olan şey halkı devlete değil de 'çetelere' kimin

yönlendirdiğinin söylenmemiş olmasıdır.

Şemdinli, burjuva sınıfa, ABD emperyalizmine karşı taahhütlerini yerine getirebilmesi için öncelikle evindeki yangını söndürmesi gerektiğini bir kez daha hatırlatmıştır. Şemdinli'de somut ifadesini bulan Kürt halkının özgürlük savaşının Ortadoğu'da toplaşan savaş bulutları üzerinde işte böyle geciktirici bir etkisi var.

Ortadoğu'da daha kanlı ve daha yaygın bir savaşı hazırlayan 'görüşmeler-zirveler' trafiğinin birleşik devrimin Türkiye ayağı üzerindeki etkilerine gelince... Bu etkileri görmek için özellikle son günlerde İstanbul'da yoğunlaşan polis baskısına bakmak gerekiyor. Özellikle FBI ve CIA Başkanlarının Türkiye'ye gelişi ve Kara Kuvvetleri Komutanı Büyükanıt'ın ABD'ye gidişi sonrasında polisin baskı ve terörü zincirlerinden boşanmışçasına tırmanışa geçti. Dernekler uydurma gerekçelerle basıldı, genç bir kadın okurumuz gün ortasında, herkesin gözü önünde kaçırılıp tecavüz edildi, Gündem gazetesi basılıp saatlerce arandıktan sonra dosyaları tahrir edildi vb vb. Bu ne bir rastlantıdır ne de bir ilktir. ABD ile Türkiye arasında böylesi trafiğin yaşandığı her seferinde devlet ve hükümet baskı, terör ve katliamlarını sınır tanımayan bir noktaya taşımıştır. Bu pratik, hükümet ve devletin, efendileri ABD'den bu konuda tam icazet aldıklarını kanıtlar.

Sınıf savaşının doğası da bunu gerektiriyor. Devrim yangını sadece K. Kürdistan'da değil, Türkiye'de de söndürülmeden burjuvazi rahat bir uyku yüzü göremez. Ama bu o kadar kolay değil ve burjuvazinin başarısına kesin gözüyle bakmak sadece iflah olmaz kötümserlerin, oportünistlerin işi olabilir. Şu gerçeğin altını bir kez daha çizmekte yarar var: Burjuvazi ve emperyalistlerin üzerinde durdukları zemin istedikleri gibi at oynatabilecekleri bir alan değildir. Aksine, onların her saldırı dalgası emekçi sınıfların ve Kürt halkının ayaklanmaları ve sert eylemleriyle karşılanıyor.

Öyleyse şimdi devrimin zaferinden emin olmak için çok daha fazla nedenimiz var.

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 179. Gününde

Merhaba yoldaşlar;

Her sayıda, sınımsız, içten selamlarımızı satırılarınızı alıyorum. Tek tek adlarınızı, yüreklerinizi bilmemek her birinizi tek bir isimde tanıyorum; Leninist. Hiç bir isim bu kadar değerli, anlamlı olamaz ve bir o kadar da bağlılığı, özveriye, cüreti ve cesareti, yani devrimi ifade edemez. Taşımaktan büyük bir onur duyduğum bu isimle bir çok şehrin sokaklarında, fabrikalarında yankılanıyor olmaktan ve leninistçe selamlar almaktan büyük bir coşku, mutluluk duyuyorum.

Adımız Lenin'in, Leninizmin adı... Adımız, bayrağında insanlığın ve doğanın tek kurtuluşu olan komünist yazarların ve bu yolda tereddütsüzce yürüyenlerin adı... Adımız proletaryanın öncüsü kolektifin adıdır...

Yani sevgili yoldaşlarım, taşıdığımız isim bizlere başarılması gereken bir devrimin her türlü pratik, politik sorumluluğunu yüklüyor. Böyle bakıyor olduğum için ne zaman bir şehirde Leninist ismini duysam, o şehir gözümde farklılaşır. Yüzünü devrime dönen bir şehir canlanır beynimde... Çünkü orada yoldaşlarımız vardır. Bütün zorluklara, baskılara rağmen ilerleyen, devrimci koşulların sunduğu devrimci fırsatları insanlığın kurtuluşuna yakınlara kullanma yeteneğini sergileyebilen yahut bunun deneyimini kazanmak için bilincini ve pratiğini sürekli geliştiren yoldaşlarımız vardır. Adı Leninist olan siz can parçalarım...

Ne kadar hareketli bir yıl yaşadık değil mi? Evet, henüz yılın bilmesine bir ay var ve zindan tarihi açısından da önemli bir ay... Bu ay faşistlere bu toprakları dar etme ayı olarak anılmalı değil mi? O büyük güne kadar; bu tarihin üzerinden kaç yıl geçerse geçsin zaman bu ayın gösterdiğinde burjuvazi şunu bilmeli. Yaptığı zindan katliamlarının yarattığı öfke üzerinde olacaktır... yıl boyu süren devrimci hareketlilik bu ayda daha da büyüyecektir. Bunun korkusunu, ezilenlerin öfkelerini her hücrelerine dek hissetmeli... İşte bu ayın bendeki yansıması bu... 19 Aralık üzerinden beş yıl geçse de hep böyle hissettim. Beşinci yıl da olsa bu yılın Aralık ayını bir Ölüm Orucu Savaşçısı olarak karşılıyor olmanın huzurunu yaşarken diğer yandan hiç bitmeyen ve bitmeyecek olan bir duygu ile yani sokaklarda çarpışarak geçirme isteği ile de doluyum. Yani canım hevalerim ben de size eylem kıskançlığı ile bakıyo-

rum...

Lafı nerden başlatıp nereye getirdim değil mi? Öyle canlı-hareketli bir süreçten geçiyoruz ki hangi birisinden konuşacağımı şaşırıyor insan... Toplumun bütün ezilenleri kendi pratiğini sergiliyor her yerde... İşçiler fabrika işgalleri, Kürt halkı serhildanları, yoksul köylüler mitingleri, öğrenciler çatışmaları gerçekleştiriyor. Bu yıl baştan sona böyle geçerken Aralık ayını geçen dört yıldan daha farklı düşünmeyi de biz tutsaklar yapıyoruz desem... Espri bir yana... Böylesi bir zamanda yaptığımız bu eylem halklar nezdinde daha da anlaşılır hale geliyor... Yani devrimimizin bütün kollarından güçlenerek ve birbirleriyle buluşarak ilerlemeye çalıştığı bir yılı yaşadık, yaşıyoruz. Kim bilir önümüzdeki yıl neler olacak, hangi umutlu, güçlü gelişmeler zinciri birbirini takip edecek... Birlikte yaşayacak ve başaracağız...

Bugünleri ölümsüzleşen yoldaşların da görmesini yaşamamı isterdim. Şimdi onlar bizde görüyor ve yaşıyorlar: Coşkuğumuzun, öfkemizin çoğulluğunun bir yanı da budur.. Yönelişimizin hür gününde onların sınımsız anılarını taşımak bana güç veriyor. Biliyorum ki aynı güç sizde...

Dağınık ve genel bir sohbet oldu bu, ama şimdilik böyle olsun... Son olarak kısaca sağlığımdan bahsedeceğim... Elbette ki çok çok iyiyim. Tamam zayıfladım, haliyle, uzayan voltalarda yokum artık; ama hala her birinizle sokaklar boyu, ev ev dergi dağıtacak, her mitingde susmadan şiarlarımızı haykırarak, Ankara kalesine kadar çarpışacak, Kürdistan'daki bir serhildan haberinde sokağa fırlayıp pratiğe dalecek, matbaada, dergi işlerinde sabahlayacak, Ayışığı'nda bir etkinlikte görev alacak, şehirden şehre dolaşacak kadar dur duraksız bir coşku, enerji ile doluyum... Bunları yazarken bile sanki kalemi bıraktığımda herhangi birisini yapacakmış heyecanımı yaşıyorum... Yani çok iyiyim derken bunda ciddiğim... Gerisinin de pek önemi yok benim için...

Hepimizi Muratımızın kararlığı ve bağlılığı ile kucaklıyorum.

Daima birlikte...

Serpil

Not: Serpil Cabadan'ın yoldaşlarına yazdığı mektubudur.

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

KOMBATIMIZDI ŞİMDİ ÖĞRETMENİMİZ OLDU!

"Bana öyle bakma cellat

Gözlerimde hüüzün

Yüzümdе

Üzüntüden eser bulamayacaksın...

Murat... Örnek bir şekilde yaşayan ve de örnek bir şekilde ölümsüzlüğe ulaşmanın rehberliğini yapan Murat'ımız.

O bir komünist olarak yaşadı, bir komünist olarak ölümsüzleşti. Bütün yaşamı; bir proleterin tutarlı ve sağlam ilerleyişinin ve nihayet en yüksek doruğa ulaşarak bayraklaşmanın destanıdır. Murat yoldaş, Adıyamanlı bir işçi ailesinin çocuğu olarak çok küçük yaşta çalışmaya başladı. Yol yapım işlerinden, kamyon şoförlüğüne, çelik-pres işçiliğinden, dericiliğe kadar pek çok işte çalıştı. Proletaryanın disiplinini, çalışkanlığını, tutarlılığını, sağlamlığını küçük yaştan itibaren kendi karakteri haline getirdi.

Çok genç yaşta İstanbul'da kolektifle tanıştı. İlk olarak genç işçiler arasında faaliyet yürütmeye başladı. Bu alanda kendisini hızla geliştirdi ve bir sonraki adıma hazırlandı. Leninist Gerilla Birlikleri kurulduktan kısa bir süre sonra artık gerilla alanında devrimci mücadeleye devam edecekti. Bir görev adamı olarak aldığı bütün görevleri canla başla yerine getirdi. Bir askeri eylem hazırlığı sırasında tutsak düştüğünde 22 yaşındaydı. Polis işkencesinden, kolektife bağlılığını koruyarak başı dik çıktı. Ardından gelen 7 yıllık zindan yaşantısı O'nun durup dinlenmeden çok yönlü ilerleyişini sürdürdüğü yıllar oldu. 7 yıl boyunca teorik-ideolojik-pratik yönden kesintisiz, ısrarlı, disiplinli bir çabayla partili bir komünist olarak kendisini geliştirdi. Bilimsel-teknolojik gelişmelerle, devrimci edebiyatla tutarlı, ısrarı bir şekilde ilgilenirdi. Ve ne öğrendiyse pratik ürüne dönüştürme çabası içinde oldu. Pratik zekâsıyla, okuduğu, gördüğü pek çok şeyi devrimci faaliyetin araçlarına dönüştürdü.

Zindan yaşamında O'nu tanıyan yoldaşları, O'nu sürekli çalışan, hep bir şeylerin peşinde olan, iş yapan haliyle hatırlayacaklardır. Sade kişiliği nedeniyle, ne yaptıysa göze batmadan "gürültüsüz" yaptı, ama gerçekte pek çok görevin sorumluluğunu yürütmekle birlikte ortaya çıkan kolektif ürünler içinde O'nun emeğinden payını almayan yoktu.

Birkaç satırla Murat'ı anlatabilmek imkânsız. Ancak fikir vermesi açısından O'nun en çok eleştirdiği davranış özelliklerini hatırlayabiliriz. En başta disiplinsizlik. Disiplinsizliği gördüğü yerde titizlikle izler ve bir eğilim halini aldığı tespit ettiği noktada gündeme getirip şu kesin tavrı koyardı: "Yoldaşlar, kendimize saygımız açısından ya bu kararı değiştireceğiz, ya da harfîyen uyacağız." Murat'ın parolası "az laf çok iş"ti. Her konuda kolay ikna olmaz, ama bir kez bir işin gerekliliğine inandı mı dört elle işe girişirdi. "Çok parlak" öneriler, "projeler" ortaya atıp, bir yığın planlar yapıp, bir türlü pratiğe girilmeyen davranışlar, onun başta gelen eleştiri hedeflerinden birisiydi. Sade kişiliği işine de, ürününe de yansırı. Bütün dikkatini işin içeriği ve işlevselliği üzerine yoğunlaştırır; biçimle, "süs"le vakit ve enerji yitirilmesine karşı çıkardı. Keskin ironisinin başlıca hedefleri ise olduğundan farklı görünme çabası, süslü ve yapay davranış ve sözlerdi. Böyle durumlara karşılığınca Shakespeare'e başvururdu: "öz olmayınca, söz yükselmiyor göklere". Ama Murat'ı bir şiirle hatırlamak gerekcekse bu en başta Nazım'ın şu dizeleridir: "*Heraklit / Heraklit / Kabil mi akarsuya vurmak kilit?*" Bu sadece devrimci ilerlemeye olan sarsılmaz inancın değil, aynı zamanda "**Devrim Biziz Biz Devrimiz**" diyen bir komünistin kesintisiz gelişiminin de ifadesidir.

O soğuk gecenin şafağında, devrimci irade bir kez dana ateşle sınanması gerektiğinde Murat yoldaş en önde yerini aldı. Kombat'(komutan)ımızdı, öğretmenimiz oldu. Ölümsüzlüğü nasıl karşı-

ladığını anlatmak için sanırım şu olay yeterli olacaktır: Pencerenin kenarına geçmiş, karşıdaki çatı ve mazgallardan ateş edilirken, düşmana şöyle anons ediyordu. "Kahrolsun Türk Ordusu! Etrafınız sarıldı! Teslim olun! Boşuna diremeyin! Kurtuluşunuz yok!" Bu anons karşısında şaşkın şaşkın sağa sola bakan düşmanı keyifle gülerek izliyordu.

Murat sigara içmezdi. "Bir sigara dahi içsem tekrar başlamış olurum" derdi. Sigarayı bıraktıktan sonra o ana kadar içmedi. O kadar tutarlıydı. Benden bir sigara istedi, çünkü sigaraya başlayacak kadar vaktinin kalmadığını biliyordu. Tam bir komünist gibi karşıladı ölümsüzlüğü. Ağlamadan, sızlanmadan, mertçe, komünistçe. Başında duran yoldaşını teselli ediyordu, espri yapıyordu, dolu gözlerle onu seyreden yoldaşı gülün diye.

Düşman karşısında zafer halayımızı çektiğimiz havalandırmada vurulduğunda yarasının ölümcül olduğunun farkındaydı. Son sözlerinde tanıdığı pek çok yoldaşın tek tek adını andı. Her biri için bir şeyler söyledi. Ve bir de şunu: "**İşte devrim böyle olacak, böyle büyük bir çatışma. Yeterli halk desteği, komiteler ve millis gücüyle devrim büyütülebilir.**" Murat yoldaş son nefesini verirken, somut-canlı bir olgu olarak devrimi düşlüyordu. Bu düş gerçek olacak ve devrimimizin yeni insanları Murat yoldaştan çok şey öğrenecekler.

Not: Bu yazı Devrimci Mücadele Birliği Dergisi'nin 15-31 Aralık 2001 tarihli 24. sayısından alınmıştır.

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

10 Aralık Cumartesi günü Almanya'nın Reutlingen kentinde, 19 Aralık Cezaevleri Katliamı ve devam eden Ölüm Orucu Eylemi için Emek Kültür Merkezi tarafından bir bilgilendirme standı açıldı. İçinde Almanca olarak "İzolasyona karşı 120 yaşam! Direniş sürüyor!" yazılı olan, bir hücre maketi, katliam ve Ölüm Orucu ile ilgili resim ve dosyalarla hazırlanan stand, Reutlingen'in en merkezi meydanına açıldı ve halkın yoğun ilgisini çekti. Hazırlanan 600 bildiri kısa sürede tükendi. Standa ilgi gösteren birçok insana yaşanan katliam ve süren Ölüm Orucu Eylemi hakkında bilgiler verildi. Devrimci tutsakların dayatılan onursuz yaşama ve uygulanan insanlık dışı saldırılara karşı 5 senedir ortaya koydukları karşı koyuş anlatılmaya çalışıldı.

Bizler EKM çalışanları olarak zindanlarda direnenlerin bulunduğumuz alanda sesi olmaya devam edeceğiz.

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!**

**EKM Emekçileri
Reutlingen/ALMANYA**

19 ARALIK'I UNUTMADIK

Bundan 5 yıl önce faşist devlet yükselen devrimin önüne geçmek için yirmi cezaevine aynı anda saldırmış, 28 devrimci tutsağı katlederek, işçi emekçi halklar üzerinde korku salmayı hedeflemişti.

İzmir'de bu katliamın devrimci çalışmayı ve devrimi engelleyemediğini ve katliamın hesabının mutlaka sorulacağını göstermek amacıyla, Çiğli-Güzeltepe ve Buca-Kuruçesme Mahallelerinde "19 Aralık Katliamını Unutmadık", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" yazılamaları yapılmış ve birçok duvara da orak-çekiç ve TKEP/L imzası atılmıştır.

**DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!**

İzmir'den Leninistler

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu haberi yayınlıyoruz

DEVİRİM SAVAŞÇILARINA KALKAN ELLERİ KIRACAĞIZ!

Bayramtepe'de Kürt-ve Türk emekçilerinin mücadele birliği ağının Leninistler tarafından örülmesini hazmedemeyen faşist devletin kolluk güçleri Sevda yoldaş nezdinde kolektifimize saldırılar gerçekleştirmişti.

Aynı zamanda 19 Aralık 2000'de zindanlarda işçi emekçilerin öncüsü devrimcileri katletmiş, işkencede geçirmiş ve zorla fiyillerine sevk etmiştir.

Bu iki olayı gündemine alan Leninist milisler 17 Aralık Cumartesi günü Bayramtepe MHP ülkü ocaklarını molotoflamış ve camlarını tahrip etmiştir. Bundan sonrada "FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA" şiarını yükselten Leninist milisler faşizmin anladığı dilden, devrimci şiddetten konuşacaktır.

**Leninist Milisler/
Bayramtepe**

NOT: Bu haber, İstanbul.indymedia.org sitesinden alınmıştır.

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTTURMAYACAĞIZ

Beş yıl önce faşist devlet zindanlara, emekçilerin devrimci öncülerine saldırdı. Çünkü ekonomik ve siyasi kriz içinde yuvarlanan tekelci kapitalist sistem, devrimin bu moral kalelerini yeniden ele geçirmeden egemenliğini uzun süre sürdürmeyeceğini biliyordu. Devrime karşı, önceden planlanmış bu kanlı operasyonu başlattıklarında yüzlerce devrimci tutsağı katletmeyi göze almışlardı.

Yirmi zindana aynı anda başladı saldırı. Devrimci tutsaklar kahramanca savaştılar. Komünün yiğit savaşçıları gibi son ana kadar direndiler. Kurşunlarla biçildiler, gaz bombaları ve tüfek bombalarıyla katledildiler, alev bombalarıyla yakıldılar ama çürüyen bir sistem karşısında gelecek güzel günlere inandıkları, devrimi temsil ettikleri için baş eğmeden, onurun ölümden güçlü olduğunu göstererek çıktılar. Devrimci tutsakların başeğmez tutumları, işçi sınıfı ve emekçi halklara örnek teşkil etti. Kahramanca savaşarak devrim için büyük bir moral güç oldular.

Bu büyük mücadelenin, bu zorlu çarpışmanın ve katliamın yıldönümünde, Mücadele Birliği Platformu olarak, devrimci tutsakların yanında olduğumuzu ve 19 Aralık katliamını unutturmayacağımızı haykırmak için Taksim'de Galatasaray

Lisesi önünde bir basın açıklaması yaptık. "19 Aralık Katliamını Unutturmayacağız, Mücadele Birliği Platformu" pankartımız, "Ölüm Orucu Sürüyor", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" yazılı kuşlarımız ve kızıl bayraklarımızla şiarlarımızı haykırmak için toplandık.

"(...) Bugün zindanlarda 19 Aralık katliamı sürüyor. Devrimci tutsaklar; katledilmeye, baskı altında tutulmaya devam ediyor. Ve tüm saldırılara karşı Ölüm Orucu eylemi sürüyor. Tarihin tanık olduğu en uzun ve en kahramanca eylemlerden biri olarak, devrimin yolunu açmaya devam ediyor. Ölüm Orucu savaşçıları eriyen bedenlerinde devrimi büyütmeyle devam ediyorlar. Devrimci tutsaklara sahip çıkalım. Onların katledilmesine izin vermeyelim. Sesimizi onların sesine yüreğimizi onların yüreğine katalım.(...)" dediğimiz basın açıklamasında sık sık "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Murat Ördemci Ölümsüzdür", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" sloganlarını haykırdık. Okunan basın açıklaması ve atılan sloganların ardından, polis ablukasında yaptığımız eylemimizi sona erdirdik.

Devrimci tutsaklara sahip çıkacağımızı, onların katledilmesine izin vermeyeceğimizi ve sesimizi onların sesine, yüreğimizi onların yüreğine katacağımızı her yerde haykırmaya devam edeceğiz.

**19 Aralık Katliamını Unutturmayacağız!
Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar!**

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

Örgütlüysek Her Şeyiz Örgütsüzsek Hiç Bir Şey!

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) olarak grevlerinin 87. günündeki Serna-Seral Tekstil işçilerine destek ziyaretlerimiz devam ediyor. Fakat bu sefer Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Grup Emeğe Ezgi'den iki müzisyen arkadaşımızı da yanımıza alarak gittik. Fabrika sokağının hemen başında, üzerinde "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği (DİK)" yazılı pankartımızı açtıktan sonra, "Fabrikalar Tarlalar Siyasal İktidar Her Şey EmegİN Olacak", "Serna-Seral İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarımızı atarak fabrika önüne kadar yürüdük. Bizi kalabalık bir grup karşıladı. Oraya vardığımızda öğrendik ki, Coca Cola işçileri, o gün grevlerinin 111. gününde olan Me-Ka işçileri ve A-linteri dergisinden bir grup da oradaymış. Belli bir süre daha hep beraber attığımız sloganlarla adeta yeri göğü inlettik. Öyle ki yoldan geçenler burada ne oluyor, ne var diye sormaktan kendileri alamadılar.

Daha sonra grev çadırının hemen yan tarafında toplanarak herkesin kendini özgürce ifade edeceği bir kürsü kuruldu. İlk konuşmayı Serna-Seral Tekstil işçileri adına Erdiç Mehmetoğlu aldı. Mehmetoğlu Serna-Seral işçilerinin greve çıktığından beri göğüs gerdiği zorluklardan ve mücadele koşullarından bahsederek; "Bu dönemde mücadele zor ama yapmak zorundayız, mücadele etmek zorundayız. Bir şekilde mücadelenin ortaklaştırılması gerekir. Basketbol oyununda bir söz vardır. Koçlar kullanır; 'takım güçsüz olabilir ama disiplinli oynarsak kazanırız' evet gerçekten bu böyle. Yaşasın Grev Yaşasın Sınıf Mücadelesi" dedi.

Mehmetoğlu'nun konuşmasının ardından düşüncelerini ifade etmek isteyen bir Me-Ka işçisi söz aldı. İşçilerin ezilmemesi için bu mücadelenin yaygınlaştırılmasını ve bu uğurda her şeyin göze alınması gerektiğini belirten Me-Ka işçisi şöyle konuştu: "Me-Ka işçileri olarak 111 gündür grevdeyiz. Biz bu davayı yürütmezsek işçiler daha çok ezilecek, bunun için toplanıp kenetlenmemiz lazım.

...Artık değişik yerlerde de, grevin olmadığı yerlerde de insanları örgütlemeli mücadeleye çağırmalıyız. Kanunların işçilerin lehine geçmesi için toplu halde mücadele etmeliyiz.

...Bizler haklarımıza sahip çıktığımızda devlet ceza veriyor. Tüm kanunlar patronlardan yana. Tüm bunlara göğüs gererek mücadele etmeli sesimizi duyurmalıyız. Bizler sinemize çektiğimiz zaman patronlar istediği gibi top oynuyor. Her şey göğüs gerebilecek ve hakkımızı almak için topluluk olmak birlikte mücadele etmek zorundayız.

...Suçumuz işçi olmak, suçumuz hak aramak."

Konuşmalar arasında sık sık "Birleşen İşçiler Yenilmezler", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Serna-Seral İşçisi Yalnız Değildir", "Me-Ka İşçisi Yalnız Değildir" sloganları hep bir ağızdan atıldı. Me-Ka işçisinin yaptığı konuşmanın ardından bir Coca Cola işçisi söz aldı. Coca Cola işçisi, yasal haklarını kullanarak sendikaya üye olduklarını, patronun çıban başı olarak hitap ettiği 5 kişiyi işten attığını ve arkadaşlarına sahip çıkmak için toplu halde iş bıraktıklarını, 19 Mayıs'ta direnişe başladıklarını ifade etti. Hemen ertesi gün 20 Mayıs'ta toplantı yaptıklarını belirten Coca Cola işçisi patronun 'siz sendikaya üye olmuşsunuz bu yüzden onları işten attık' dediğini söyledi. Daha sonra konuşmasını devam ettirerek: "Ama bugün bizi attıktan sonra gelen işçiler sendikalı fakat sarı sendikalı. Patron yalakası bir sendika.

...Bize sahip çıkan tek basın sosyalist basındı. Her tarafı eylem alanı yaptık sesimizi duyurmak için ama hiç bir basın buna yer vermedi. Boyalı basın göstermiyor. Çünkü işçinin sesi duyulursa haklı olduğu ortaya çıkar. Bu yüzden halka göstermezler.

...Burada birlik var beraberlik var. Bıkmadan usanmadan yürüyün mücadele edin." dedi.

Daha sonra sözü Devrimci İşçi Komiteleri adına bir DİK'li işçi söz aldı. DİK'li işçi konuşmasında DİK'in çeşitli işçilerden oluştuğunun ve işçi sınıfının öz örgütlülüğü olduğunun altını çizerek şunları söyledi: "İşçi sınıfı diğer katmanları da harekete geçirmekle sorumlu. Yani bir öğrenci okulda harç için eyleme çıktığında polis copu yiyorsa bu işçi sınıfının sorumluluğudur. 80'lerde işçilerin öncüleri asıldı, grev çadırları tarandı ama biz işçiler şunu gördük ki uzun yıllar verilen mücadelenin sonucu elde edilen kazanımlar, sermaye sınıfı iktidarda olduğu sürece bir gecede elimizden alındı. Ama biz temel olarak şunu öğrendik. Kazanımların kalıcı olması için emegİN iktidara gelmesi lazım. Biz işçi sınıfı olarak sermayenin iktidarını yıkmalıyız."

Konuşmaların ardından Yapı Sanat Evi'nden iki kişi kısa bir tiyatro oynadı. Soğuk havasında etkisiyle epeyce üşümüş-tük fakat ortamın sıcaklığı hepimizi ısıtıyordu. Grup Emeğe Ezgi seslendirdiği halay parçalarıyla hep beraber halay çektik, türkülerini hep bir ağızdan söyledik ve yine hep beraber marşlar okuduk.

Daha sonra tekrar görüşmek dileğinde bulunarak oradan ayrıldık.

HER ŞEY EMEGİN OLACAK!

DİK'li İşçiler

ANTEP'TE SEVDA AYDIN İÇİN BASIN AÇIKLAMASI

Tüm dünyada emekçi halklara karşı saldırılar artarak sürmektedir. Irak'ta her gün emperyalizm tarafından onlarca insan öldürülüyor, binlerce kadına tecavüz ediliyor.

Bu topraklarda da durum hiç farklı değil. CIA, FBI gibi işkenceci, emperyalist örgütlenmeler geliyor. Ardından Özgür Gündem, Gün Matbaacılık basılıyor, Muş yolcu otobüsü İzmit'te hakaretlere ve tehditlere maruz kalıyor. Şemdinli'de Jitem, arabalara kolonlar yerleştirerek mehter marşı çalıp sokaklarda dolaşiyor. İstanbul Üniversitesi'nde faşistler ilerici, demokrat öğrencilere saldırıyor. Zindanlarda baskı ve işkenceler sürüyor.

Ve yine bu topraklarda, İstanbul İkitelli Ekin Sanat Merkezi emekçisi Sevda AYDIN sivil polislerce kaçırılarak tecavüze uğruyor. Sevda AYDIN'ın güpegündüz, kalabalık bir duraktan kaçırılması faşist güruhun gözünün ne derece döndüğünün göstergesidir.

Biz de Antep Mücadele Birliği Platformu olarak tüm baskı ve katliamlara karşı 17 Aralık 2005 Cumartesi günü Saat 13:00'de adliye binası önünde bir basın açıklaması yapmak için Ayışığı Sanat Merkezi önünden yürüyüşe geçtik. Yürüyüş sırasında "Sevda AYDIN Yalnız Değildir", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Devrimci Sanat Susturulamaz", "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" yazılı dövizlerimizle alana doğru ilerlerken yolumuzun üzerinde faşist bir sendikanın kurmuş olduğu standla karşılaştık. Standdakiler sessizce beklerken bizim geçtiğimiz esnada sesli propagandaya başladılar. Biraz ileride ise bu sefer birkaç kişi polis yönlendirmesi ile üzerimize saldırmak istedi.

Fakat kortej sorumluların müdahalesiyle sorunun önüne geçtik. Alanda da bekleyen arkadaşlarımızla buluşarak "Baskılar, Tecavüzler Bizleri Yıldırılmaz, Mücadele Birliği" yazılı pankartımızı açtık. Tam bu esnada yine aynı kişiler saldırmak istedi. Yine sorumlu arkadaşların müdahalesiyle ve sonrasında sivil polislerin de yönlendirmesiyle bu kişiler olay yerinden uzaklaştı.

"Sevda AYDIN Yalnız Değildir", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Tecavüzcü Polis Hesap Verecek", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Devrimci Sanat Susturulamaz" sloganlarımızı attıktan sonra basın açıklamasını okumaya başladık. Basın açıklaması sürerken çevremizde bulunan ve açıklamamızı izleyen insanlar sivil polisler tarafından itirilerek dağıtılmak istendi. Bu esnada sivil polislerin 5-6 yaşındaki çocukları bile itirerek uzaklaştırmaları polisin, insanların gerçekleri öğrenmesi karşısındaki tahammülsüzlüğünü açık bir şekilde gösterdi.

Açıklamamızda İkitelli Ekin Sanat Merkezi'nin faaliyetleri esnasında sürekli olarak polislerin baskısıyla karşılaştığımızdan ve tüm bu baskılara rağmen 10 Aralık Cumartesi günü düzenlediği "Kürt halkı ile Dayanışma Etkinliği"nin halkın coşkulu ve kitlesel katılımıyla gerçekleştiğinden bahsettik. Bu etkinlikte sunuculuk yapan Sevda AYDIN'ın sivil polislerce kaçırıldığını anlattık. Bu alçakça saldırı bir tesadüf değildir. Tıpkı 5 yıl önce 19 Aralık'ta "Hayata Dönüş Operasyonu" deyip zindanlarda 28 devrimci tutsağın öldürülmesinin ve onlarcasının sakat bırakılmasının tesadüf olmadığı gibi.

Arkadaşımıza, yoldaşımıza, Sevda'mıza yapılan bu saldırı bizi yolumuzdan alı koymak bir yana, olsa olsa bu çürümüş kapitalist sisteme duyduğumuz öfkeye bir neden daha ekleyebilir.

İşçilerin, emekçilerin, devrimci tutsakların ve ezilen halkların yanında olduğumuz gibi, Sevda'larımızın da yanında olacağımızı haykırıyoruz.

**SEVDA AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!
BASKILAR VE TECAVÜZLER BİZLERİ YILDIRILMAZ!**

Antep Mücadele Birliği Platformu

12 Kasım günü kaçırılarak işkence ve tecavüze uğrayan İkitelli

Ekin Sanat Merkezi Çalışanı Seveda AYDIN'a bir destek de İzmir Ayışığı Sanat Merkezi emekçilerinden geldi. 15 Aralık Perşembe günü saat 12:30'da Konak Kemeraltı girişinde toplanan Sanat Merkezi emekçileri burada bir basın açıklaması yaptı. "Seveda AYDIN Yalnız Değildir! Ayışığı Sanat Merkezi" yazan bir pankart ve "İşkenceci Polis Hesap Verecek", "Seveda Aydın Yalnız Değildir", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Devrimci Sanat Engellenemez", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" sloganları yazan dövizler açan sanat merkezi emekçileri basın açıklamasına, Berthold Brecht'in bir şiirinin okunmasıyla başladılar. Ardından sloganlarını haykırdılar.

Basın açıklamasında "Faşist sermaye devleti belki bizi kaçırarak, işkence yapacak, zindanlara atacaktır. Devrimden ve devrimcilikten vazgeçmediğimiz için belki bizi de katledecektir. Buradan dosta düşmana sesleniyoruz:

Devlet eliyle organize edilen faşist saldırılar, bizlerin devrime olan inancını bastıramayacaktır. Bizler yine alanlarda, devrimci kararlılığımızla dikileceğiz karşılıklarına. Devrime karşı geliştirilen her olayda, hincimizi daha da bileyerek, öfkemizi katlayarak haykıracağız haklı davamızı...

Arkadaşımız, yoldaşımız Sevdamızın yapılan bu saldırı bizi yo-

İŞKENCECİLERİN KARŞISINA DEVRİMCİ KARARLILIĞIMIZLA DİKİLECEĞİZ!

lumuzdan almak bir yana, bu köhne çürümüş kapitalist sisteme duyduğumuz kin ve öfkeye bir neden daha eklemiştir" denildi. Basın açıklamasında İzmir'de pek rastlanmayan bir durum göze çarptı. Basın açıklamasının yapılacağı Kemeraltı girişi Sivil polisler ve çevik kuvvet tarafından abluka alınmıştı. Basın açıklaması sırasında sivil polislerin çevredeki esnafa müziğin sesini açarak açıklamanın sesini bastırması yönündeki yaptığı baskı üzerine esnafa gidilerek müziğin sesini kısması söylenmiştir. Bunun üzerine esnaf müziği kısmış ama polisler tekrar esnafı tehdit ederek müziği açtırmıştır. Tekrar o yöne doğru hareket edilmesi üzerine polis "Siz esnafa ne karşıyorsunuz istediğini yapar size ne müzikten" diyerek kitleye laf atmış ama kitlenin "İşkenceci Polis Hesap Verecek" sloganlarıyla üzerine yürüdüğü sırada geri çekilmiştir. Bu gelişmenin ardından Kemeraltı'nın Konak girişinde bekletilen çevik kuvvet polisleri kitlenin yanına doğru yaklaştırılmıştır. Bu da yapılan eylemin amacına ulaştığının bir kanıtıydı. Sanat Merkezi emekçileri ve eyleme destek için gelen devrimci-demokrat çevreler tekrar "İşkenceci Polisler Hesap Verecek" "Seveda Yoldaş Yalnız Değildir", "Devrimci Sanat Engellenemez", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarını atarak eylemi bitirmiş ve toplu halde eylem alanından ayrılmışlardır.

MÜCADELE BİRLİĞİ DERGİSİ/İZMİR

Merhaba Sevgili Yoldaşlar*

15.12.2005

Sevda'ya yapılan saldırıya ilişkin haberleri radyodan öğrendik. TV haberlerinden de. MB okurlarının, bu saldırıya İstiklal Caddesi'nde verdikleri cevabı izledik. 6 arkadaş gözaltına alınmış.

Saldırı, sermaye ve kolluk güçlerinin, gelişip güçlenmemizden ve politikalarımızdan duydukları korkunun ifadesidir. Son yıllarda öncelikle kültür sanat alanında etkili-güçlü çıkışlar yapıldı. Birçok kültür sanat kurumu açıldı. Bu kurumlar kitlesel devrimci etkinliklere inza attı. Bu etkinliklerde net leninist politikalarımızla Kürt halkının ve işçi emekçi sınıfın önüne baskı ve sömürüden kurtuluş yolu olarak, sermaye sınıfının yok edilmesi ve iktidarının fethedilmesi konuldu. Bu anlamda bu alçakça saldırının bir kültür sanat etkinliğinin ardından ve bir kültür sanat çalışmasına yapılması rastlantı değildir. Sermaye sınıfı, devrimci politikalarımızdan ve pratiğimizden duyduğu korkudan, gelişimimizi önlemek ve moralimizi bozmak için bu alçakça saldırıyı gerçekleştirmiştir.

Diğer yandan saldırının bir kadın yoldaşa yapılması da

rastlantı değildir. Son yıllardaki gelişimi sağlayan, pratik çalışmalarda kadın yoldaşlar hep en öndeydiler. 1 Mayıs Taksim eylemlerinden tutun, kültür sanat alanına ve sanat çalışmalarına kadar, her alanda mücadelenin en önündeydiler. Gelişimimizin ve güçlenmemizin en etkili öncülleri oldular. Sermayenin faşist uşakları Sevda'ya yapılan bu saldırıyla kadın yoldaşlarımızı mücadaleden düşürmeyi, saflarımızdan kadınları temizlemeyi hedefliyorlar.

Bu saldırı ilk değildir. Kuruluşumuzdan bu yana birçok kadın ve erkek yoldaşlarımıza bu tür bedensel işkence saldırıları yapıldı. Düşman bugüne kadar yaptığı saldırılarda sonuç alamadığı gibi bundan da sonuç alamayacaktır. Bizim namusumuzun ölçütü bedenlerimiz değil, uğruna baş koyduğumuz sosyalist ideallerimizdir. Bu saldırılar Sevda AYDIN'larımızın bükülmeyen çeliken leninist iradesine çarpıp paramparça olacaktır. Bu çelik irade sermayeyi cehennemin dibine yollayacak, işçileri ve emekçileri iktidara taşıyacaktır. Sevdamız başta olmak üzere hepimizi kucaklayıp öpüyor.

Yoldaşlarımız Nurettin ve Serdar

*Tekirdağ F Tipi Zindanından Leninist Tutsaklar

10 Aralık 2005 Bayramtepe

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

SEVDA AYDIN

YALNIZ DEĞİLDİR